

πεπλον Νύμφης των Δασών, Ἐλλην Π. Σακελλαρίου, Κίμων Α. Ἰωαννίδης, Χρήστον Ι. Μεταξά, Κόμητα Μορτεχγιόστον, Βεατρίκη Λωραφά και Δευκή Ἀρχτον.— Ἡ Ἐυτυχία με τὴν φίλην τῆς Τοξοῦδα Ἀρτεμιν.— Ἡ Ἑλληνική Καρδία (ἐπανειληθὸς τοῦ Παγγάσου τῆς) με τὸ Ἀρχιζιζάνιον.— ὁ Διογένης Λαέρτιος με τὸν Ἀνδρέϊον Σουλιάτην, ἀλλὰ με τὸν ὄνομά του.— τὸ Ὁράτιον Τόξον ἐπιθυμῶ νάνταλλάξ με βλους μου τούς συνδρομητάς, ὅσοι δέχονται, διὰ νὰ κάμω ἐν μέγα και ὄραϊον λεύκωμα.— Ἡ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά με τὴν Ἑλένη Ρουφου, ἡ ἀδελφή τῆς με τὸν Οἰδίποδα Τόξον.— Ἡ Γαλιναία Θάλασσα με τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως και Τσιροτσιμπίδαν, με τὰ ὀνόματά των.— Ἡ Θέλιουσα με τὸν Κερανοπόλιον Δία, Χρυσολαμπὴ Ἀστέρη και Χρυσόκρονον Ἐλαρον.— Ἡ Ἀφελὴς Καρδία με τὴν Μέδουσαν (τὴν ὅποιαν γνωρίζεις, ὡς ἔς γράφω και τὸνομά της).— Ἡ Μαρία Καραπαγαγιώτου με τὴν Ἑλληνικήν Σημαίαν.— Ἡ Νυμφαία με τὸ Ἀψι-Σβύς.— Ἡ Στεγορέα Φωτὴ με τὸν Παχὸν Τόξον.— ὁ Δευκὸς Κόκκος με τὴν Ἑλληνικήν Σημαίαν, Ἐθαίσθητον Καρδίαν, Ἀκρογαν τῆς Ἐυτυχίας, Δευκὴν Βιολέτταν, Μὴ με Ἀρμονίαν, Δευκὴν Περσιστερὰν και Τζι-Τζι Μπούμ-Μπούμ.— Ἡ Δευκὴ Λιδὴ με τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, Πετρόδη Παρλιαρ, Ἡρώα Γαριβάλδην, Κῆμα τῆς Σαλαμίνας, Ἀνεμοστρόβιλον και Ἰωάννην Δάρκ (αὐτοὶ ἂν στείλουν, θὰ λάβουν ἀμέσως τὰ τετράδια, διότι ἡ Δευκὴ Λιδὴ μου ἐστειλεν ἐκ τῶν προτέρων).— ὁ Κιθαρωδὸς Ἀπολλων με τὸν Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Ταγαγρίαν Κόρη, Δευκὴν Ἀρχτον, Κόρη τῆς Ἑλλάδος, Φλιν-Φλιν και Ἐργάνη Ἀθηναίαν (τῆς ὅποιαν τὸ ψευδώνυμον εἶχεν ἄλλοτε ἡ ἀδελφὴ του).— ὁ Τρομάρας με τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ταπεινὸν Ἴον, Ὁραϊαν Δορκάδα, Ἑλληνικήν Σημαίαν και Κῆμα τῆς Σαλαμίνας.— ὁ Ἀρριολούλουδον με τὸν Δευκὸν Ρόδον (με τὰ ὀνόματά των).— ὁ Ἀγαθὸς Ἀρμονεὺς με τὴν Μεροσέτην, Ἑλληνικήν Καρδίαν και Δευκὴν Μαργαρίταν.— Ἡ Ροδοδάκτυλος Ἥως με τὴν Τοξοῦδα Ἀρτεμιν.

Πρὶν ἀναγκασθῶ νὰ ἐκθέσω τὰ ὀνόματα μερικῶν δυστροποῦντων, ἀπεράσια νάναγράψω ἐδῶ τὰ ψευδώνυμα βλων ὅσοι ὀφείλουν ἀπάντησιν, λαβόντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν σουλάχιστον πρὸ δύο μηνῶν, ἥτοι μέχρι τῆς 31 Μαρτίου. Τοῦτο δὲ τὸ κάμνω διὰ νὰ τους εἰδοποιήσω ἄπλως, διότι πιθανὸν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ ἔχουν λάβῃ τὸ ταχυδρομικῶς σταλὲν τετράδιον, ἐπομένως νὰ τους θεωρῶ ἀδικῶς ὡς ὀφειλέτας. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ἔς με εἰδοποιήσουν.

Λοιπὸν :
 Ὁ Τινάειος Κῆπος ὀφείλει τετράδιον πρὸς τὸ Ἀρχιζιζάνιον, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν 17 Φεβρουαρίου.— Ὁ Φάκος Διακίδης ὀφείλει πρὸς τὴν Ποιμενικήν Φλογέραν (15 Φεβρ.), πρὸς τὴν Μαργαρίταν (22 Φεβρ.), πρὸς τὴν Δάφνην (25 Φεβρ.), Ἑλληνικήν Σημαίαν (27 Φεβρ.) και Φιλέργον Χελιδόνα (13 Μαρτίου).— Ὁ Μπάμπια Νικολῆς ὀφείλει πρὸς τὴν Λύρα τοῦ Ἀριότος (7 Μαρτ.) — ὁ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ πρὸς τὸν Ζαχαῖον (10 Μαρτ.) — ὁ Παγαμῆτος Ὁκταῖος πρὸς τὴν Ναυτοπούλιν (10 Μαρτ.), Ἀντιγόνην (11 Μαρτ.), Κροκόδελον τοῦ Νείλου, (12 Μαρτ.) και Ἐθαίσθητον Καρδίαν (27 Μαρτ.).— Ἡ Ἥχὸς πρὸς τὸν Ἀεὶδὸν τῶν Ὁρέων (11 Μαρτ.), ὁ Κιθαρωδὸς Ἀπολλων πρὸς τὸν Φάθον Ἀπολλωνά (11 Μαρτ.) — ὁ Ἀνδρέϊος Σουλιάτης πρὸς τὴν Ποιμενικήν Φλογέραν (13 Μαρτίου).— ὁ Δεκαπενταετής Ἡλιόαρχος πρὸς τὸν Στρατηγὸν Ἀμίλκην Βάρκιν (26 Μαρτ.) — ὁ Ταρλαλαμπόμπικας πρὸς τὴν Ἀλκωνίδα Ἥμεραν (27 Μαρτ.) και ὁ Καρβόγατος πρὸς τὴν Τοξοῦδα Ἀρτεμιν (29 Μαρτ.).

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὅλοι σχεδὸν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα συγχαιροῦνται τὴν Ἑλληνικήν Σημαίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰς τὸ Δημοψήφισμα ἡ δὲ Ἀκρογαν τῆς Ἐυτυχίας, εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅσους τὴν ἐψήφισαν. Ἀσπασμοὶ τινες παραλείπονται και πάλιν, ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἐυτυχὴ Ἰθνητήν, Δημ. Ν. Χατζῆστον, Τσοῦχτραν (καλῶς τὰ δέχθηκες!) Κουταλιανὸν (διὰ ἐν τάξει) Ἐσκρατον Ζώνην, Λέοντα τῆς Νεμεῆς (τὸ ἔστειλε!) Τσιν-Τσῶν, Τέκνον τῆς Ἐρήμον Τσέβελης (ἔλαβον) Γραβίτην (ἔστειλε!) Λόροδον Βύρωνα, Πύρρον, Ἐλεφάντορα (διατὶ δὲν μου γράφει συχνότερα;) Κονστατίνον Παλαιολόγον, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Ἀνδρέϊον Εὐζώνον (ἔστειλε και ἐκ τρίτου) τὸ ἔλαβε ;! Ἀκρογαν τῆς Φιλίας (εἶθε!) Μικρὸν Ἐθελοτήτην, Ἀτταγίδα (οὐ, ἐγγέλασα πολὺ!) Ἀψι-Σβύς, Γαλαξίαν, Ἡσυχον Ἀεράκι, Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, Καρβόγατον (ὁ ὁποῖος τώρα βέβαια θὰ μου γράφῃ συχνότερα!) Λύρον και Ἀνωόρηγον Ν. Κορεβίνα, Κάταστρον Ἀράπην (ἐξαναστάσει τὰ σχισθὲν ὑπὸ τῶν γάτων τῆς γειτονείας!) Ἰριδα (ἔστειλε!) Χρυσὴν Ἀκτίνα, (χαίρω πολὺ πού δὲν ἠμέλησε αὐτὴν τὴν φορὰν) Μακεδονικήν Καρδίαν (περὶ τῆς ὁποίας τὸ πουλάκι με πληροφοροῦεὶ ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε πολὺ, μὰ πόσα πολὺ εὐτακτος. Εὐγε!) και Ἀκρογαν τῆς Ἐυτυχίας.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παιδιῶν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελεθῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται με τὸ ἀντίτιμον. Ἐκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκρίτως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας και 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δωρεάν τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 46 (οἱ ἐξῆς : 4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τους ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1.3.8.12.13.14) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος ἐκδόσιον νὰ ἐξαντηθῆ) φρ. 10.
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 και 1896 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ.7.— Χρυσόδετος φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀπὸ δύο εὐρίσκονται και οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδείων, προστίθενται και φρ. 3 διὰ τὸ δεξιμόν ἕκαστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 30 Ἰουνίου ε. ε.
 263. **Λεξιγράφος.**
 Τὸ πρῶτόν μου πληθυντικῶς τοὺς οὐρανούς φωτίζει.
 τὸ δεύτερον ἀποτελεῖ τοῦ ἀλφαβήτου γράμμα.
 τὸ σύνολόν μου ἐν βροχῇ τὰ σκότῃ διασχίζει και χάνει' ἐν τῷ ἄμα.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὀσίας Μαρίας.
 264. **Λύγιγμα.**
 Παράξενον, μ' ἀληθινὸ! Πέντε κρατεῖς ἐστὶ χέρι, κι' ἂν ἐν ἀφίση, τέσσαρα βεβαίως θὰ σου μείνουν. Ἀλλὰ ἐμένα ἡ τέχνη μου μορεῖ νὰ καταφέρῃ, αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἐπτά' ἐστὶ χέρι σου νὰ γίνων.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος.
 265. **Ῥόμβος.**
 Τὸ πρῶτον και τὸ ἕβδομον ὁ Μίδας σοι παρέχει.
 Ζῶον εἶνε τὸ δεύτερον, εἰς τὴν οἰκίαν τρέχει.
 Εἰς ἤρωα τὸ τρίτον μου ὡς ὀδηγὸς ἐδόθη, τὸ τέταρτον εἶν ὄφρσον και δὲν το φλέγων πόθοι.
 Χωρῖον τι ἐλληνικὸν τὸ πέμπτον μου σημαίνει, Κι' ἀντωνυμία κτητικὴ τὸ ἕκτον ἀπομένει.
 Ἐστὴν ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσοῦδαλη.
 266-269. **Ἐπανόρθωσις λέξεων.**
 Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμματικῶν τῶν κάτωθι ἀκαταλήπτων λέξεων σχηματίσων τέσσαρα τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» ψευδωνύμων.
 1, Ναδίσκου. 2, Ναμνικοναδό. 3, Ἄλτυνοπασού. 4, Σγαχόλουτροπυρε.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.
 270. **Ἀκροστιχίς.**
 Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.
 1, Δέντρον. 2, Πτηνόν. 3, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 4, Ἥρωα. 5, Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 6, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Εὐκράτου Ζώνης.
 271. **Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.**
 Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαῖα βασιλοπαίδος.
 1, Ἀθηναῖος ῥήτωρ. 2, Θηρίον. 3, Γιγας ἀγωνιστής. 4, Θεὸς τῆς Μυθολογίας.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμαγίστου Θεμιστοκλέους.
 272. **Μεσοστιχίς.**
 Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Κράτους.
 1, Φυτόν. 2, Νῆος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Πτηνόν. 5, Θυγάτηρ βασιλέως.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρῆς Φωσφορπυλίδος.
 273. **Ἀπροσδόκητον.**
 Τί εἶνε ἐπάνω ἀπὸ τὸν οὐρανόν ;
 Ἐστὴν ὑπὸ Β. Α. Λιβεράτου.
 274. **Γρίφος.**
 Ὅσοφ κρατεῖς, ἡ τόσο φῶς.
 Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ
 ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ
 (Συνέχεια ἴδε Σελ. 177)
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.
 Εἰς τὸ Οἰνοπώλειον τοῦ Πομπιῶν.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, κατὰ τὰ μετὰ αὐτοῦ και τοῦ πρώην ἐχθροῦ τοῦ Πέτρου ἀποφασισθέντα, ὁ Ἐκτωρ μετεβη εἰς τὴν Φόρσαν.
 Ἡ φυλακὴ αὐτῆ, — ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει πλέον, καταδαρισθεῖσα πρὸ πολλοῦ, — εὐρίσκετο εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἐλους. Ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκοστολὴ τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ Ἀκόλουθος, τῷ ἡνοῖζε τὰς πύλας τῆς φυλακῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἡνοῖγοντο εὐκόλως, οὔτε ὅταν ἐπρόκειτο κανεὶς νὰ εἰσέλθῃ. Τῇ αἰτήσῃ του, ἐλάσαν ἀμέσως τὸν δεύτερον κλειδοῦχον και ὁ φίλος μας Πέτρος Πομπιῶνης ἐνεφανίσθη.
 — Ἄ, σεῖς εἰσθε, κύριε Ἀκόλουθε ;
 Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀκριβῆς.
 — Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ἀγωνιωδῶς.
 — Τί νὰ σας εἰπῶ ! Δὲν κατῶρθωσα νὰ εὐρω οὔτε ἔγνος κουτιοῦ ἄσπρου !
 — Εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ τὸ ἔχω ἐγώ ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πυξίδα.
 Ὁ Πέτρος πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινεν ἐκπληκτος.
 — Τότε λοιπὸν τί θέλετε ;
 — Ναί μὲν ἔχω τὸ κουτί, εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος ἄλλα . . . ἰδέτε . . .
 Καὶ ἡνοῖξε τὸ κουτίον, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἦτο κενόν.
 — Μπᾶ διάβολε ! εἶπεν ὁ Πέτρος, μὴ δυνήθεις νὰ καταστείλῃ ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὁ ὁποῖος ἤχησε παραδόξως πῶς εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἐκτορος. Μὰ εἶπα κ' ἐγώ, πῶς εἶνε δυνατόν ; . . Δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ἠύρατε τὸ κουτί ;
 Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τῷ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν,
 — Πολὺ καλά, εἶπεν Ἐννοῶ.
 — Δὲν ἀνεκαλύψατε λοιπὸν τίποτε ἀκόμη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀκόλουθος.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τῆς 12 Ἀπριλίου 1897.
 190. Ὄνος (ὄν-ος). — 191. Φιλόταξ(φιλῶ-ταξ).
 192. Θ — 193. Α Κ Σ
 ΟΗΡ Δ Α Ο
 ΛΙΒΑΣ Β Ι Ν
 ΓΕΡΑΝΟΣ Ι ΣΠΑΝΙΑ
 ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Γ Φ Ν
 Η Α Ι
 Π Σ Α

194—196. 1, Ἥρα. 2, Ἄρης. 3, Ἴσις. — 197—200. Γινόμενης τῆς ἀναλλαγῆς διὰ τῶν γραμματικῶν λ, φ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : λάμψις, φύλλος, ψαλις, μελαψός. — 201. ΕΡΜΗΣ, ΑΘΗΝΑ. (1, ΕκβάτανΑ. 2, ΡοῦΘ. 3, ΜεσπίλΗ. 4, ΗραῖΟΝ. 5, Σούρα. — 202. Ὁ ἔπος εἶνε ταχύς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἄς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθεις παρακινῶν εἰς τὴν ἠγέρσιν ἡμῶν ἡμεροετίας, και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀνάγνωσμα κρείττον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἕκαστου μηνὸς και εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Ἀδύλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουνίου 1897

Ἐτος 19ος.—Ἀριθ. 24

— Ὅχι! δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ ἀκόμη τίποτε . . . Ἐχω κάποιον ὑπόνοιαν . . . εἶμαι ἔτιω; ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ κλέπτου . . . ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω τὴν βεβαιότητα . . .
 — Τοῦλάχιστον ἐλπίζετε ;
 — Δὲν λέγω ἔχι... ἐλάτε ὕστερα... ἔως τότε . . .

«Νά ! τὰ ἐφάρεψα ἀπὸ τὴν τσέπη ἐνοῦ ἐπαρχιωτῆ, ποῦ ἐχάρισε ἀπῆξω ἀπὸ τὰ μαγαζιά τοῦ μεγάλου δρόμου!» (Σελ. 186, στήλ. γ'.)

Ὁ Ἐκτωρ ἠναγκάσθη νὰπέλθῃ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ ἄλλην πληροφορίαν, μὴ γνωρίζων τί ἔπρεπε νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν λόγων τοῦ Πέτρου. Ἄρα γε, εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα, εἶχε γίνῃ τῶντι φίλος του και ἡσυχολεῖτο εἰλικρινῶς νανεύρῃ τοὺς κλέπτας τῶν ἀκρίτων, τὸν ἀπλοῦν κλειδοῦχον τῆς Φόρσας, νὰ ἔγῃ τρόπον τινὰ ὑποχείριον τὸν κύριον κόμητα Ἐκτορα Ἀλβαν, αὐτικὸν Ἀκόλουθον και εὐνοούμενον τοῦ Ἀυτοκράτορος ; — διότι αὐτὰ ἦσαν πραγματι-

κως τὰ ὀνόματα καὶ οἱ τίτλοι τοῦ ἄλλο-
τε ἐχθροῦ του. Ὁ πειρασμὸς ἦτο ἀρκετὰ
ισχυρὸς, ἢ ὥστε νάντισταθῆ εἰς αὐτόν...

Καὶ ὅμως τὸ κόσμημα, τὸ ὁποῖον τό-
σον ἐπόθει νάνευρῳ ὁ Ἐκτωρ, ἀνεπαύε-
το ἡσυχῶς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Πέτρου
Πομπόνη. Πού νὰ το ὑποθέσῃ αὐτὸ ὁ
δυστυχῆς Ἀκόλουθος!

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ τὴν προτεραίαν,
μόλις ὁ Ἐκτωρ ἀνήλθε πάλιν εἰς τὴν
ἀμαξάν του :

Ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν ἐπροξένη-
σεν ἡ ἐμφάνισις του εἰς τὴν ὁδὸν Περ-
γαμηνοποιίας, — συγκίνησις, ζωηροτέρα
βεβαίως ἀπ' ὅσον ἐπεθύμει, — ἐξηκολού-
θησε καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του.
Πολλὰ χαμίνια, μαντεύσαντα ἐκ τινῶν
λέξεων, ὅτι ἐγάθη καὶ ἄλλο πρᾶγμα,
ἐκτὸς τῆς ἀνευρεθείσης ἐπιστολῆς, ἐξη-
κολούθουν νάνασκαλεύουν τὸν μαῦρον
ρύακα καὶ τοὺς σωροὺς τῶν ἀκαθαρσιῶν,
ἐνῶ αἱ μητέρες τῶν διηγούντο τὰ κατὰ
τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀκολούθου καὶ ἐσχολ-
λιάζον τὰς περιπετείας του.

Ὁ Πέτρος Πομπόνης, ρίψας ἐρευνη-
τικὸν βλέμμα περὶ αὐτὸν, παρετήρησε
τὴν ἀφρονιδίαν ἐξαφάνισιν δύο ἐκ τῶν κα-
τοίκων τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, τοὺς ὁποίους
ἐγνώριζε κάλλιστα καὶ δὲν εἶχε λόγους
νὰ τοὺς ὑπολήπτειται πολὺ. Ὁ εἰς ὄνο-
μάζετο Βενέδικτος Λέγκρης καὶ ὁ ἄλλος
Ματθαῖος Πουλῶ. Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἐρ-
γάται, ἐργαζόμενοι μόνον ὁσάκις εἶχον
δρεξίν εἰς τὸ γειτονικὸν Βυρσοδαφεῖον,
ἀλλὰ συχνότερον ἀθλητεύοντες ἐν ἀργίᾳ
καὶ κραπαλῇ. Ἐνθυμεῖτο καλῶς ὅτι
τοὺς εἶχεν ἴδῃ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς
σκηνῆς, τὴν ὁποίαν διηγῆθημεν ἄλλ'
ἐνθυμεῖτο ἐπίσης ὅτι τοὺς εἶδε μίαν στιγ-
μὴν νάπομακρύνωνται ἀθουρῶως ἐκ τοῦ
πλήθους. Ἡ ἐξαφάνισις αὕτη ἐκίνησε
τὰς ὑπονοίας του. Καὶ τὸ σχέδιόν του
κατεστράθη ἀμέσως.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἀνθρωπὸς τις,
ἐνδεδυμένος ὡς χωρικὸς τῶν παρισινῶν
περιχώρων, — χονδρὸν ὑποκάμισον χρω-
ματιστόν, πανταλόνιον κυανοῦν, σακκάκι
ἀπὸ λινάτου, χροῶμα προσώπου μελαμ-
ψόν, κεφαλὴ σκεπασμένη ἀπὸ δάσος μαλ-
λίων πυρρῶν, πιπτόντων μέχρι τῶν ὀ-
φθαλμῶν, — εἰσήρχετο εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον
τοῦ πολίτου Πομπόνη, τὸ ὁποῖον, ὡς ἡ-
ναγκάζετο νὰ το ὁμολογῆ καὶ αὐτὸς ὁ
Πέτρος, εἶχε τὴν χειροτέραν φήμην ἐξ
ὅλων τῶν κέντρων τῆς συνοικίας.

Ἡ κυρία Πομπόνη, ἡ ὁποία ἦτο ἐν-
θρονισμένη εἰς τὸ κυλικεῖον, εἶδεν εἰσερ-
χόμενον τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, (ὁ ὁποῖος
ἐκλονίζετο ἤδη, ὡς ἂν εἶχε κάμη καὶ
ἄλλους σταθμοὺς εἰς διάφορα οἶνοπωλεῖα),
χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν παραμικρὰν ἐκ-
πλήξιν. Ὁ χωρικὸς ἐκάθησεν εἰς μίαν
τράπεζαν, πλησίον μιᾶς ἄλλης, ὅπου
ἐκάθητο ἤδη ἄλλοι δύο συμπαῖτες.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦσαν οἱ μόνοι

πελάται τοῦ οἶνοπωλεῖου. Συνομίλουν
χαμηλοφώνως, ἀλλ' ἐν τούτοις μὲ ἄ-
κραν ζωηρότητα, ἐνῶ αἱ κεφαλαὶ τῶν
συνεπλησίαζον καὶ σχεδὸν συνηνοῦντο,
ἀπὸ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην πλευρὰν
τῆς τραπέζης.

Ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ὁ
Πέτρος Πομπόνης εἰς μιάτην εἶχε ζη-
τήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας,
πρὸ ὀλίγης ὥρας.

Διὰ τῶν θολῶν ὑαλοπινάκων τοῦ ἐνὸς
καὶ μόνου παραθύρου, εἰσήρχετο ἀμυ-
δρότατον φῶς ἐν τούτοις ὁ χωρικὸς ἐ-
λαβε τὴν προφύλαξιν νὰ τοποθετηθῆ εἰς
τὸ ὀλιγώτερον φωτιζόμενον μέρος τοῦ
οἶνοπωλεῖου, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ
γάνη τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων εἰς
τὴν παράπλευρον τράπεζαν.

Οἱ καθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν ταύ-
την εἶχον ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν, ὅταν
τὸν εἶδον εἰσερχόμενον κατόπι μετὰ
τὴν πρόχειραν ἐξέτασιν, ἡ ὁποία βε-
βαίως τοὺς καθυσόχασε, ἀνέλαβον τὴν
προτέρα στάσιν τῶν καὶ ἤρχισαν πάλιν
τὴν συνομιλίαν τῶν.

Ὁπωςδῆποτε ὁ χωρικὸς ἔλαβε καιρὸν
νὰ τοὺς παρατηρήσῃ καὶ νὰ βεβαιωθῆ
ὅτι ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους
ἐζήτηι . . .

Ἐκτύπησε τὴν τράπεζαν καὶ προσήλ-
θε μίᾳ ὑπηρετίρᾳ.

— Φέρε μου κρασί καλὸ ! εἶπε μὲ
φωνὴν ὑπέρρινον καὶ προφορὰν γνησίου
χωρικοῦ· μίᾳ ὀκτῶ !

Μετ' ὀλίγον, δοχεῖον πλήρες οἴνου
εὐρίσκετο ἐνώπιόν του.

Τότε ἐκεῖνος ἠγέρθη, ὅπως πρὶν πα-
ραπαύσειν, καὶ λαβὼν τὸ δοχεῖον, ἐπλη-
σίασε καὶ το ἀπέθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς
τραπέζης, τὴν ὁποίαν κατεῖχον οἱ δύο του
γείτονες.

— Ἐμένα δὲν μάρεσει νὰ πίνω μο-
ναχὸς μου! εἶπεν ἔλατε νὰ πιούμε μαζὶ !

Πρότασις τόσο ἐλκυστικὴ ἔπρεπε βε-
βαίως νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐν τούτοις οἱ δύο
σύντροφοι πρὸς στιγμὴν ἐδίστασαν. Ἐ-
κύτταξαν μετὰ δυσπιστίας τὸν χωρικόν,
ἀλλὰ μὴ εὐρόντες, ὡς φαίνεται, οὐδὲν
τὸ ὑποπτον, ἐδέχθησαν τὴν προσφορὰν
του εὐχαρίστως. Ἄλλως τε θὰ ἐξήν-
τησαν καὶ τὰ μυστικά τῶν καὶ δὲν θὰ
εἶχον νὰ εἶπουν ἄλλο τίποτε. Μετ' ὀλί-
γας στιγμὰς τὸ δοχεῖον τοῦ οἴνου ἐκε-
νώθη καὶ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο οἱ
καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀπ' οὗ τὸ δοχεῖον ἐπληρώθη πά-
λιν, κατὰ διαταγὴν τοῦ χωρικοῦ, ἡ συνο-
μιλία ἐξηκολούθησε.

— Μὴ σας μέλη! ἔννοια σας! πα-
ράδες ἄλλο τίποτα, γιὰ νὰ ἔξοδέψω σή-
μερα! ἔλεγεν ὁ χωρικὸς. Ἐκαμα ἓνα
πολὺ καλὸ κὸ λ π ο σήμερα.

— Καὶ σὰν τί κὸ λ π ο ; ἠρώτησαν
οἱ ἄλλοι.

— Ὅριστε !

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του
δράκα ταλλήρων καὶ ἄλλων ἀργυρῶν
νομισμάτων, τὰ διεσκόρπισεν ἐπὶ τῆς
τραπέζης.

Οἱ συμπαῖτες ἀντήλλαξαν βλέμμα. Πρέ-
πει νὰ ἦτο πολὺ μεθυμένος ὁ σύντρο-
φός τῶν, διὰ νὰ λέγῃ τοιαῦτα καὶ νὰ ἐ-
πιδεικνύῃ τοιοῦτον θησαυρὸν. Καὶ ἐφαί-
νετο τῷ ὄντι ὅτι ὠμίλει ὑπὸ τὴν ἐπί-
δρασιν τοῦ οἴνου ἡ κεφαλὴ του ἐκλινεν
ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ γλῶσσά
του ἐτραυλίζεν ὄλονεν περισσότερον.

— Ναί, σὰς λέγω, ἔκαμα καλὸ κὸ λ-
πο ! ἐπανέλαβε· καὶ μὴ θαρρήτε πῶς
εἶνε τὸ πρῶτο! Χμ ! νάχουμε καὶ τὸ
νοῦ μας.

— Μὰ τί ἔννοεῖς καλὸ κὸ λπο ; ἠρώ-
τησεν ὁ εἰς ἐκ τῶν συντρόφων.

— Βρὲ σεῖς ! καλέ, τόσῳ πρᾶγμα δὲν
καταλαβαίνετε ; Νά, τὸ καλὸ κὸ λπο
εἶνε . . . καλὸ κὸ λπο ! Βέβαια ἀπὸ μπά-
μιες καὶ ἀπὸ κολοκυθάκια δὲν μπορούσα
νὰ κερδίσω τόσον παρὰ ! Χμ ! καὶ τώρα
σεῖς, τὸ ξέρω, προσέθεσε γελῶν, θέλετε
νὰ σας πῶ πού τα βρήκα αὐτὰ τὰ
τάλλαρα, ἔ ;

— Ναί, πού τα βρήκα; τὸν ἠρώτησαν.

— Νά ! τὰ ἐφάρεψα ἀπὸ τὴν τσέπη
ἐνοῦ ἐπαρχιώτη, πού ἐγάγευε ἀπέξω ἀπὸ
τὰ μαγαζεῖα τοῦ μεγάλου δρόμου !

— Μπρὲ τί μας λές !

— Ναί, ναί ! ὁ παρὰς εἶνε κόμμοδο
πρᾶγμα· δὲν σε βάνει σὲ καμμιὰ φρον-
τιδα, σὲ καμμιὰ ἀνησυχία . . . Δὲν εἶνε
σὰν τὰ χρυσαφικά, ἢ σὰν τὰ διαμαντικά . . .

— Τὰ διαμαντικά ; . . . ἐφέλλισαν οἱ
ἄλλοι, ὠχρῶντες.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ χωρικὸς,
χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι παρετήρησε τὴν τα-
ραχὴν τῶν. Πρέπει νὰ πῆς τὸ μυστικὸ
σου καὶ σὲ ἄλλον . . . εἶσαι ἀναγκασμέ-
νος νὰ πᾶς σὲ κλεπταποδόχο . . . πο !
σκοτούρες ! Νά, τὲς προάλλες πάλι,
ἐκεῖ πού γύριζα μέσα ἔστον κῆπο τοῦ
Κεραμεικοῦ — καὶ ξέρετε, ἓνα χωριάτη
δὲν τον ὑποπτεύεται κανεὶς, γι' αὐτὸ μ'
ἀρέσει νὰ φορῶ αὐτὰ τὰ ρούχα . . .

— Ὅστε δὲν εἶσαι . . .

— Ἀμὲ τί ; μὲ πῆρατε γιὰ χωριάτη;
(καὶ ἐγέλασε πάλιν δυνατὰ) ἄς εἶνε . . .
Ἐκεῖ λοιπὸν πού ἐγύριζα ἔστον κῆπο
τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐφάρεψα ἀπὸ τὸ λαιμὸ
ἐνὸς κοριτσιοῦ, πού ἔκανεν ἐκεῖ τὸν πε-
ρίπατό του, ἓνα περιδέραιο ἀπὸ ὠραϊό-
τατα μαργαριτάρια . . .

— Μαργαριτάρια ! Καὶ πῶς τα ἐξε-
κάνεις ;

Ὁ ψευδοχωρικὸς προσέλαβεν ὕφος μυ-
στηριώδες.

— Γνωρίζω ἓναν τίμιον ἀνθρώπο, εἶπε,
πού δέχεται τὰ κλεφτὰ σὲ πολὺ καλὴ
τιμῇ. Καὶ δὲν φοβάσαι οὔτε νὰ σε γε-
λάσῃ, οὔτε νὰ σε μαρτυρήσῃ.

Ἐπηκολούθησε στιγμῇ. Ὁ Βενέδικτος
Λέγκρης καὶ ὁ Ματθαῖος Πουλῶ ἀντήλ-

λαξαν βλέμματα συνεννοήσεως καὶ ἐπά-
τησαν ἀμοιβαίως τοὺς πόδας τῶν ὑπὸ
τὴν τράπεζαν. Ἴδου τῷ ὄντι μίᾳ λαμ-
πρὰ εὐκαιρία. Τί τύχη νὰ συναντήσουν
τὸν ψευδοχωρικόν ! . . . Καὶ αὐτοὶ ἐπί-
σης εἶχον νὰ ἐκποιήσουν ἐν πολύτιμον
κόσμημα. . . καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ὤφειλον νὰ
συνεννοηθοῦν μὲ κανένα κλεπταποδόχον . . .
καὶ δυστυχῶς δὲν ἐγνώριζαν κανένα.
Ἦσως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠγύρασε τὸ ἐκ
μαργαριτῶν περιδέραιον, τὸ ὁποῖον εἶχε
ψαρεύσῃ ὁ σύντροφος, θὰ ἤθελε νὰ . . .
Ἄλλ' ἔπρεπεν ἄρᾳ γε νὰ ἔχουν ἐπι-
στοσύνην εἰς τὴν φιλίαν ἐκείνην, τὴν
συναφθεῖσαν ἐκ τοῦ προχείρου ὑπὸ τὴν
ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου ;

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐβδομάδος Ἀυτοῦ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

29 Μαΐου.

ΠΟΘΕΤΩ ὅτι
χάνει ὀλίγον ἀ-
πὸ τὴν ποιήσιν
του ἐν ταξιδίῳ
γινομένου δια
τῶν τελειοτέ-
ρων μέσων, φέρ' εἰ-
πεῖν διὰ σιδηροδρό-
μου. Κερδίζει ὅμως
ταχύτητα, ἀσφάλειαν καὶ
εὐκολίαν. Διὰ νὰ υπάγῃ
κανεὶς, παραδειγματός
χάριν, εἰς τὴν Πεντέ-
λην, τί εἶχε νὰ κάμῃ ἕως
τώρα ; Νὰ μεταβῆ διὰ
τοῦ σιδηροδρόμου του-

λάχιστον ἕως τὸ Ἀμαρούσιον, νὰ περάσῃ
ἐκεῖ τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρῶτ' ἐνωρὶς, ἐ-
νοικιάζων ἓνα γαϊδουράκι μὲ τὸν ἀγω-
γιάτην του, νὰ καθαικεύσῃ καὶ νὰ ξεκι-
νήσῃ διὰ τὸ βουνόν. Ὁμολογουμένως
μῖα τοιαύτη ἐκδρομὴ, ἂν μάλιστα ἐγί-
νετο μὲ καλὴν καὶ μεγάλην συντροφίαν,
εἶχε πολὺ θέλητρον καὶ πολλὴν ποιή-
σιν. Ὅσον εἶνε κανεὶς εὐθυμὸς ἐπάνω
εἰς τὸ γαϊδουράκι του, τρέχων καὶ γελῶν
εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἰς μίαν ὠραίαν καὶ
δρσερὰν ἐαρινὴν πρωίαν, περιστοιχιζό-
μενος ἀπὸ φίλους ἐπίσης εὐθύμους, δὲν
ἔμπορεῖ βεβαίως νὰ εἶνε ὅταν κά-
θηται κλεισμένος μέσα εἰς ἓν βαγόνιον
σιδηροδρόμου καὶ βλέπῃ μόνον διὰ τῶν
θυρίδων τὸ ἐξοχικὸν τοπίον, παρελαύνον
μὲ ἀστραπιαίαν καὶ ζαλιζούσαν ταχύτητα
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του . . .

Ἄλλ' ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος δὲν
παύονται αὐτὰ ! Ὁ πολιτισμὸς στρώνει
πικρὰ τὰ δίκτυα τῶν σιδηροδρόμων του,
προάγει καὶ τελειοποιεῖ τὴν συγκοινων-

νίαν, διευκολύνει καὶ ἀσφαλίζει τὸ ταξεί-
διον, οἰκονομῶν τὸν χρόνον καὶ τὸ χρη-
μα. Ἄν ἡ ποιήσις ἐνὸς ταξιδίου χάνε-
ται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὀλίγον τὸν
μέλει. Ὁ πολιτισμὸς ἀποβλέπει εἰς τὸν
σκοπὸν, καὶ ἀδιαφορεῖ ἂν τὸ μέσον, τὸ
ὁποῖον προσφέρει, εἶνε ὀλιγώτερον θελ-
κτικόν.

Τὰς σκέψεις ταύτας μοὶ ἐνέπνευσεν ἡ
εἶδησις, ὅτι κατασκευάζεται σιδηροδρο-
μικὴ γραμμὴ ἀπὸ Κηφισσίας μέχρι Πεν-
τέλης. Μετ' ὀλίγον αἱ ἐπὶ ὄντων ἐκδρο-
μαὶ πρὸς τὸ ὠραῖον βουνόν, καταργου-
νται. Αἱ εὐθυμοὶ σύντροφοί θὰ προτιμοῦν
διὰ τὰ ἄλλα τοῦ πλεονεκτήματα τὸν σι-
δηροδρόμον. Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο
οἱ ἐπισκέπται τῆς Πεντέλης δὲν θὰ εἶνε
περισσότεροι ; Καὶ χάριν αὐτῶν δὲν θὰ
ἰδρυθοῦν ἐκεῖ ἐπάνω ξενοδοχεῖα καὶ κέν-
τρα ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεως ; Ἡ ἐκ-
δρομὴ ἐπομένως εἰς τὸ τέλος τῆς δὲν
θὰ εἶνε ὠραιότερα ;

Ὁ σιδηροδρόμος κατασκευάζεται κυ-
ρίως διὰ νὰ ἐξυπηρετῆ τὰ ἐπὶ τῆς Πεν-
τέλης λατομεῖα. Ἡ ἐργασία πρὸ παν-
τός ! Ἄλλὰ χάρις εἰς αὐτὸν ἡ Πεντέλη
ἀλλάζει ὄψιν, καὶ ἐπὶ τοῦ βουνοῦ, τοῦ
προσιτοῦ ἕως τώρα μόνον εἰς τοὺς ὀλί-
γους ρομαντικούς, θὰ δημιουργηθῆ ἐν
θερινὸν κέντρον, ὠραῖον, ποιητικόν καὶ
πολὺ συγχαζόμενον. Δὲν εἶνε εὐαργετι-
κὸς αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς ;

30 Μαΐου.

Τὸ καίμενο τὸ παιδί . . .

Ὄνομάζετο Ἔβανς καὶ ἦτο μαθητὴς
εἰς ἓν ἀγγλικὸν Λύκειον. Ἐπιμελής μα-
θητῆς, ἀγαπῶν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν
καὶ τὴν ἐλληνικὴν ἱστορίαν, ἠγάπα συγ-
χρόνως καὶ τὴν νέαν Ἑλλάδα, καὶ πα-
ρηκολούθει τὰς τύχας τῆς, καὶ ἐλυπεῖ-
το διὰ τὰς δυστυχίας τῆς, καὶ ὠργί-
ζετο κατὰ τῶν Εὐρωπαίων ἐχθρῶν τῆς,
καὶ ἐξεφράζετο μὲ θερμὴν καὶ μ' ἐνθου-
σιασμὸν μικροῦ φιλέλληνος, λατρεύοντος
τὸ ἰδανικόν. Ἄλλ' οἱ συμπαθητὰ του,
— ἀμελεῖς μαθητὰ, φαίνεται, — δὲν ἐν-
νοοῦσαν πολὺ αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ
ἤρχισαν νὰ περιπαίζου τὸν μικρὸν Ἐ-
βανς διὰ τὰ φιλελληνικά του αἰσθήματα.
Δύο μάλιστα ἐξ αὐτῶν τὸ ἐπαράκαμαν
καὶ δὲν ἄφιναν εἰς ἡσυχίαν τὸ καίμενο
τὸ παιδί. Τοῦ ἔκαμαν καθημερινῶς σα-
τυρικά ἐπιγράμματα καὶ γελοιογραφίας,
καὶ κατόρθωσαν μετ' ὀλίγον νὰ τον κά-
μουν καταγελαστον εἰς ὅλον τὸ Σχο-
λεῖον. Ἄλλ' ὅσον ἀναίσθητο ἦσαν αὐτοί,
τόσον εὐαίσθητος ἦτο ὁ Ἔβανς. Τὰ πει-
ράγματα αὐτὰ, τῶν ὁποίων ἠσθάνετο
πολὺ τὴν ἀδικίαν, τὸν ἔφεραν εἰς ἀπό-
γνωσιν. Καὶ μίαν ἡμέραν, προχωρήσας
μέχρι τοῦ σιδηροδρόμου, καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἐπλησίαζε τὸ τραῖνον, ἐρρίφθη ἐπά-
νω εἰς τὰς γραμμάς καὶ εὗρεν ἐκεῖ θά-
νατον οἰκτρὸν !

Τὸ καίμενο τὸ παιδί ! . . . Δυσκόλως
ἔμπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ κανεὶς ἐν τοιοῦ-
τον κίνημα, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶνε ἡ
ἀπελπισία, ἡ ὁποία τὸ προκαλεῖ. Ἄλλ'
ὅταν συλλογισθῆ κανεὶς ὅτι ὁ μικρὸς Ἐ-
βανς ἔπεσε θῦμα τοῦ εὐγενοῦς φιλελλη-
νισμοῦ του ! Τὸ καίμενο τὸ παιδί . . .

2 Ἰουνίου.

Τὸ ξεσπάθωμα εἰς τὴν ἡμερησίαν διά-
ταξιν.

Σήμερον ἀκριβῶς εἶδα εἰς τὸ Γρα-
φεῖον τῆς Διαπλάσεως ἓνα μικρὸν τῆς
φίλον, τὸν Στέφανον Κότινον, πολὺ ἐ-
νεργητικὸν καὶ ἐνθουσιασμόν. Ἦλθε νὰ
ζητήσῃ καὶ ἄλλας ἀγγελίας, διότι, κα-
θὼς ἔλεγε, δὲν τῷ ἔφθασαν αὐταί, αἱ
ὁποῖαι τῷ ἐστάλησαν μὲ τὸ φυλλά-
διον.

— Ἐγὼ φίλους ἐκτὸς τῶν Ἀθηῶν,
μὰς ἔλεγε, καὶ πρέπει νὰ στείλω καὶ
εἰς αὐτοὺς ἀγγελίας, διὰ νὰ ἐνεργήσουν.
Θὰ ἐξαντλήσω ὅλην μου τὴν εὐγλωτ-
τίαν, εἰς τὰς ἐπιστολάς πού θὰ τοὺς
γράψω, διὰ νὰ τοὺς προτρέψω νὰ ἐγ-
γραφοῦν καὶ νὰ ἐγγράψουν καὶ ἄλλους.
Καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁποῖον φίλον
μου συναντήσω, πού νὰ μὴ εἶνε συδρο-
μητῆς, δὲν ἡσυχάζω, ἂν δὲν τον κάμω.
Ἐνοῶ νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ τῆς Διαπλά-
σεως διὰ νὰ τῆς ἀποδείξω τὴν ἀγάπην
μου καὶ εἶμαι εὐτυχῆς μὲ τὴν ιδέα ὅτι
θὰ συντελέσω κ' ἐγὼ ὅσον εἰμπορῶ εἰς
τὴν πρόοδόν τῆς.

— Καὶ ἔχεις μεγάλον στάδιον ἐνερ-
γείας, ἀγαπητὲ μου, τῷ εἶπα. Φαντά-
σου μόνον ὅτι ὑπάρχουν εἰς ὅλην τὴν
Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περισσό-
τεροι ἀπὸ 50,000 Ἑλληνόπαιδες, οἱ
ὁποῖοι, καὶ λόγῳ ὀλικῶν μέσων καὶ λό-
γῳ ἀναπτύξεως, θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ
λαμβάνουν τὴν Διάπλασιν. Καὶ ὅμως
οὔτε τὸ δέκατον ἐκ τοῦ ὅλου αὐτοῦ πο-
σοῦ δὲν κατόρθωσεν ἀκόμη νὰ ἔχῃ ἡ
Διάπλασις !

— Ὅστε, συνεπέραναν εὐφύεστατα ὁ
φίλος μας, ἂν ἔχετε τώρα περὶ τὰς 5,
000 συνδομητῶν, ἕκαστος ἔμπορεῖ νὰ
γράψῃ ἀπὸ δέκα. Τόσοι πέφτουν εἰς τὸ
μερτικὸ μου καὶ τόσους θὰ προσπαθῶ
νὰ ἐγγράψω.

Καὶ ὅμως ἡ Διάπλασις θὰ ἦτο πολὺ
εὐχαριστήμενη, ἂν ἕκαστος προσεπάθει
νὰ ἐγγράψῃ ἀπὸ ἓνα μόνον συν-
δρομητῆν !

Ἀθήμερον.

Ὁ μικρὸς Τάκης, ἀκούσας ὅτι θὰ τι-
μωρηθοῦν αὐστηρῶς οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἀρ-
χιερεῖς τῆς Θεσσαλίας, ὅσοι ἀποδειλιάσαν-
τες ἐγκατέλειψαν τὰ ποίμνιά των,

— Μπᾶ ! ἀνέκραξεν, οἱ παπάδες ἔστ'
Θεσσαλία εἶνε τ σ ο π α ν α ρ ᾶ τ ο ι ;

φ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ

Ευπνῶ ἢ φθῆς καὶ ἀλλάζει τὴν σκοτεινὴν τῆς φορεσῆς με ἀνθόπλευτη στολή, καὶ μοιάζει ὡσὸν ἀχνάτη κορασιά, ποῦ ροδοστέφανο ἀγκαλιάζει καὶ λούζεται μέσ' ἐστὴν δροσιά.

Ἐστὰ νυσταγμένα τους τραγοῦδια ποῦ ἀρχίζουν τώρα τὰ πουλιά, ἀνατριχιάζουν τὰ λουλούδια ἔτῃς ἀνοιξὸς τὴν ἀγκαλιὰ καὶ καταβαίνουσι ἀγγελοῦδια καὶ τὰ ξυπνοῦνε μὲ φιλιά.

Ἐστὸ περιγιάλι μουμουρίζει ἢ θάλασσα δειλῆ-δειλῆ καὶ ἔτὰ νερά της λαμπυρίζει ροδόλευκη ἀνατολή, ποῦ φῶς κ' ἐλπίδα μᾶς χαρίζει καὶ γοργοφύγει προοπαλί

Ἡλιος ὀλόχρυσος προβάλλει τί ὠμορφιά ζωγραφιστὴ! ἀνοίγει τούρανοῦ ἢ ἀγκάλη καὶ μὲ ἀρμονία θαυμαστὴ δοξολογία ὁ κόσμος ψάλλει καὶ τὸν Θεὸ ἔχαραριστεῖ.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΖΑΒΟΥΛΩΝ

[Ἱστορικὸν διήγημα]

Ἐγευματιζόμεν παρὰ τῆ οἰκογενεῖα τοῦ συνταγματάρχου Βαλχερμέη, ἑορτάζοντος μετὰ τῶν στενῶν συγγενῶν του ἐπὶ τῆ ἐπιτυχίᾳ τῶν ἐξετάσεων τῆς Ξανθῆς, τῆς δεκαεξαετίδος θυγατρὸς του.

Μετὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἐνῶ ἐρροφῶμεν τὸν καφέ, εἰσῆλθεν ὁ ὑπρέτης καὶ εἶπε πρὸς τὸν συνταγματάρχη, ὅτι δύο ἄνθρωποι, εἰς νέος καὶ εἰς γέρον, ἀπαιτοῦν νὰ τον ἴδουν, νὰ τῷ οὐκλήσουν. . . καὶ ὅτι, μεθ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις του, περὶ τῆς οἰκογενετικῆς τοῦ κυρίου του ἑορτῆς, οἱ δύο αὐτοὶ ξένοι ἐπιμένουν ἀνεκδοτῶς, δικαιολογούμενοι, ὅτι ἦλθον εἰς Παρισίους ἀπὸ μακρὰν, πολὺ μακρὰν, ἐπίτηδες, νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν λοχαγὸν Βαλχερμέη.

— Πῶς ὀνομάζονται; ἠρώτησεν ὁ Συνταγματάρχης.

Ὁ ὑπρέτης ἐξῆλθεν εὐθὺς καὶ, σχεδὸν πάραυτα ἐπιστρέψας, εἶπεν ὅτι: Ὁ μὲν νεώτερος ὀνομάζεται Ζαβουλῶν, ὁ δὲ γέρον συνοδὸς του ἦτο ὁ πατήρ του.

— Ζαβουλῶν! . . . Ὡς τῆς λαμπρᾶς ἀναμνήσεως τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου πολέμου! ἐπέβλεψεν ὁ συνταγματάρχης. . . Ὁδήγησέ τους νὰ εἰσέλθουν!

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ζαβουλῶν ἐπροξένησεν εἰς ὅλους μᾶς αἰσθησιν. Εἶδομεν ἄνθρωπον 40—45 χρόνων, βραχύσωμον, ἑλαστρογγυλον, μὲ ρεδιγγόταν παλαιοῦ σαρμοῦ, στιλπνὴν ἐκ τῆς πολυκαιρίας. . . Ὁ γέρον πατήρ του ἐφέρει μεταξωτῶν

σκοῦφον καὶ βαθυκύανον βλούζαν, ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν ἐνεδύετο μόνον ὁσάκις μετεβαίνειν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου τῆς μακρυῆς ἐκείνης ἐπαρχίας των.

Ὁ συνταγματάρχης ἄνωγας, ὡς ἐνεφανίσθησαν, ἀνηγγέρθη, ἐσφιγξέ φιλικώτατα καὶ τῶν δύο τὰς χεῖρας καὶ τους ὑπέδειξε τὴν καλλιτέραν θέσιν, παρακαλέσας αὐτοὺς νὰ καθήσουν πλησίον του.

Ὁ Ζαβουλῶν τέλος ἔβλεπε τὴν σιωπὴν πρώτους, καὶ χεῖρος ἐπιτήδευσι εἶπε:

— Λοχαγέ μου. . . δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ, κύριε συνταγματάρχα μου. . . ἀπ' ἐδῶ εἶνε ὁ γέρω Ταννῶς, ὁ πατέρας μου. . . εἰς τὸ χωριὸ τοῦ τον λένε καὶ Ἰακώβ, ἐπειδὴ ἔχει τόση δὲ μακρὰ τὴ γενεαία του! . . . Καὶ εἶχεν ὀρκισθῆ, νὰ πατήσῃ μίᾳ φορὰ τὸ πόδι του ἐς τὰ Παρίσια, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σὰς σφίξῃ τὸ χέρι καὶ νὰ σὰς ἐχαριστήσῃ, γιὰ τὰ ὅσα καλὰ ἐκάματε τότε εἰς τὸ παιδί του! Φαντασθῆτε, ὅτι εἰκοσι πέντε χρόνους οἰκονομοῦσε πεντάρη-πεντάρη ὡς νὰ το καταφέρῃ. . . καὶ ἰδοὺ τον!

Ὁ γέρον, ὡς νάνελαβε θάρρος, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ, χωρὶς νὰ τρέμη, εἶπε:

— Ναῖσκα, κύρ-λοχαγέ μου! Ἦλθα νὰ σ' ἐχαριστήσω καὶ δίχως πολυλογία. . . νὰ σ' ἀγκαλιάσω! Ἐσώσες τὸ παιδάκι μου. . . τὸ μικρότερό μου παιδί, δηλαδὴ τὸ ἔκτο μου! μὲ το ἐλύτρωσες ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χάρου. . . καὶ τὸ περισσότερο ἀπὸ τὴν Ἀτιμία! Ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια τὸ εἶχα ἀποφασισμένο νάλθω. . . καὶ σ' ὀρκίζομαι, πῶς δὲν θὰ κατέβαινα ἐς τὸν κάτω κόσμον, ἂν δὲν σ' ἔβλεπα!

Εἶπε, καὶ προτοῦ ὁ Βαλχερμέη πρόφθασῃ νὰ τον ἐμποδίσῃ, ὁ γέρον ἐρρίφθη δακρύων εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ εὐεργέτου των. Στραφεὶς δὲ κατόπιν πρὸς ἡμᾶς καὶ δεικνύων τὸν υἱὸν του προσέθηκε:

— Ναί, ναί, ἀφεντάδες, κυράδες καὶ κοπελλοῦδες μου. . . καὶ ὅλη μᾶς ἡ συντροφία! τὸ παλληκάρι ἀπ' ἐδῶ, ὁ Ζαβουλῶν μου, ποῦ σου ἦταν ἕνας σωστός παλιάνθρωπος, ἕνας ἀκέραιος κλέφτης, σοῦ ἄλλαξε κ' ἔγεινε ἀνδρειομένος καὶ τίμιος, ἀπὸ τὴν καλωσύνη τοῦ λοχαγοῦ του! Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἦλθα σήμερα νὰ εὐχαριστήσω τὸν καλόκαρδὸ μᾶς λοχαγῶ, ποῦ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἀτιμία τὸ ἔκτο μου, σὲ ὦρα ποῦ τὰ ἄλλα πέντε μου παιδιά τῷδειγναν, σὰν παλληκάρια! . . . Ὁ μπάμπη-Ταννῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον Ἰακώβ, ποτὲ, μὰ ποτὲ δὲν θὰ σε λησμονήσῃ, καὶ ἄμα κλείσῃ τὰ μάτια του, καὶ τότε ἀκόμη, θὰ παρακαλῇ τὸ Θεὸ νὰ σου ἐτοιμάσῃ ἕνα τιμητικὸ μέρος. . . ἐς τὴν καλλίτερη θέσι τοῦ Παραδείσου Του!

Ὁ συνταγματάρχης τοῖς προσέφερε καμπανίτην, κονιάκ, καφέ, τοῖς ἔδωκεν

ἀναμμένα ποῦρα, τὰ ὁποῖα καὶ οἱ δύο ἐμάσων, μὴ γνωρίζοντες πῶς τα καπνίζουσι, καὶ τέλος, ἀφοῦ ἀνεγύρησαν, παρακαλέσαμεν τὸν κ. Βαλχερμέη νὰ μᾶς διηγηθῇ τὰ κατὰ τὸν Ζαβουλῶν.

Ὁ συνταγματάρχης προθυμώτατα ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν μᾶς καὶ ἤρξατο διηγούμενος, ὡς ἔξῃς:

— Ἐνα ἀληθινὸ παλληκάρι, Ἡρώς σωστός ἄλλ' ὅμως καὶ ἡ ζωᾶ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ ἐπιείκεια, ἐνίοτε, εἶνε ἀποτελεσματικώτερα τῆς αὐστηρότητος, καὶ ὅτι ὁ δικαστὴς πρὸ τοῦ καταδικάσει ἕνα ἄνθρωπον, δι' ὅποιανδήποτε πράξιν, ὀφείλει νὰ ἐμβασθῇ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κατηγορουμένου, μήπως ἀνεύρῃ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς σπινθηρὰ ἀρετῆς, ὅστις κατόπιν δύναται νὰ τὴν διαθερμάνῃ πρὸς τὸ καλόν. . . Ὁνομάζεται Ταννῶς, δὲν γνωρίζω ὅμως, διατί τον ἔλεγε Ζαβουλῶν ἐνθυμοῦμαι μόνον, ὡς μοι εἶπε κάποτε, ὅτι μὲ τὸ παρεπίθετον αὐτὸ τὸν μετωνόμασεν ὁ Ἐρημίσιος τοῦ χωρίου του, ὅτε ἦτο ἀκόμη παιδάκι.

(Ἐπεται συνέχεια.)
[Georges Mitchelle]. I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 182)

«Ὅταν ἐξόπνησα πάλιν, ἤμυθα μέσα εἰς ἕνα δάσος. Κατόπιν ἔμαθα ὅτι ἦτο τὸ δάσος τοῦ Κράπεναλδ, τέσσαρας λεύγας μακρὰ ἀπὸ τὴν Βιέννην. Ἐκεῖ εἶδα μίαν μεγάλην φωτιάν, καὶ γύρω γύρω ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅλους μαυροειδερούς, μὲ κάτι ροῦχα, ἢ μᾶλλον κουρέλια διαφόρων χρωμάτων. Ἐνόησα ὅτι ἦτο ὁ θάσος τῶν ἀτσιγγάνων περὶ τοῦ ὁποῖου μοῦ εἶχε κάμη λόγον ἡ δικέφαλη γίδα. Ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί κατέβησαν ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν εἰς προὔπαντήσιν των. Ἐνας ἀτσιγγανός, σχεδὸν γέρον καὶ πάρα πολὺ ἄσχημος, μὲ πτερά πετεινοῦ εἰς τὸ καπέλον του καὶ μὲ μίαν κόκκινην ζώνην πλατεῖαν—φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ ἀρχηγός,—τοῖς ἠρώτησε τί ἔκαμαν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

«— Ἐλα λοιπόν, Γίθα! ἔλα, Τσίκε! τί μᾶς ἐφέρατε;»

«Ἡ Γίθα ἔρριψε μερικὰ νομίσματα εἰς τὸ ἀνοιχτὸν χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ.

«— Τόσα μονάχα; εἶπεν ἐκεῖνος; τίποτε σχεδόν! Ἡ δικέφαλη γίδα δὲν κερδίζει πειὰ οὔτε τὸ χόρτο που τρώγει!

«— Ἡ δικέφαλη γίδα, ἀπεκρίθη ἡ Γίθα, ἔγεινε πλέον γνωστὴ εἰς τὸν τόπον οἱ ἄνθρωποι συνειθίζουσι πολὺ γρήγορα τὰ περιέργα καὶ τὰ τέρατα. . . τώρα, μόλις δίδουν μίᾳ δεκάρα διὰ νὰ τὴν βλέπουν! Ἄν δὲν τους ἔλεγα καὶ τὴν τύχην, δὲν θὰ ἔφερα τίποτα!

«— Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε! ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός γελῶν. Ὅ,τι κάμνει πλέον ἡ Τύχη! Οἱ ἄνθρωποι θέλουσι νὰ κέρουν τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος, διὰ νὰ ὑποφέρουν τὴν δυστυχίαν τοῦ παρόντος. . . ἢ ἐλπίς εὐρίσκει πάντα ἀγοραστάς. . . Ἔ, καὶ τί καλὰ ἐφώνισατε; Ὁ Τσίκος ἦνοιξε τὸν σάκκον του καὶ ἐσκόρπισε κάτι πατάτες εἰς τὰ πόδια τοῦ ἀρχηγοῦ.

«— Καλὲς εἶνε! εἶπεν αὐτός. Ἔ, σεῖς οἱ ἄλλοι! Νὰ τὴς πάρετε καὶ νὰ τὴς φάσετε!

«Πλήθος μαῦρα χέρια ἐπῆραν τότε τὰς πατάτες καὶ τὰς ἔκρουσαν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν στάκην τῆς μεγάλης φωτιᾶς, διὰ νὰ ψηθοῦν.

«— Μ' αὐτὸ δὲν φτάνει! εἶπε πάλιν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κόκκινην ζώνην. Γίθα, Τσίκε, δὲν ἐφέρατε καὶ τίποτε κρέας;

«— Τίποτε! εἶπεν ἡ Γίθα.

«— Κανένα κοτόπουλο;

«— Τίποτε! Οἱ χωρικοὶ κάμνουν τὰ μάτια τους τέσσαρα ὅταν μᾶς βλέπουν ἀπὸ μακρὰν. . . Ποῦ νὰ ζυγώσουμε!

«— Ἐχομε ὅμως κάτι ἄλλο! εἶπεν ὁ Τσίκος. Δὲν εἶνε βέβαια κρέας; εἴμπορεῖ ὅμως νὰ μᾶς κάμη νὰγοράσωμεν.

«— Ἐτσι αἶ; γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπόν!»

«Ὁ Τσίκος μ' ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ μ' ἔφερον ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀτσιγγανόν.

«— Ἄ, μπράβο! εἶπεν αὐτός; μίᾳ γίδα μὲ χρυσὰ κέρατα! καὶ καλά!»

«Ὅλοι οἱ ἀτσιγγανοὶ μ' ἐπεριτριγύρισαν καὶ εἶπαν ὅτι εἶμαι πολὺ εὐμορφη. Ἦσαν κουρελιασμένοι, λερωμένοι, ἐλεεινοί! καὶ ὅμως οἱ ἔπαινοι των μ' ἐκόλακευσα. Περιέργον πρᾶγμα! Εἴμπορεῖ νὰ περιφρονῆς ἕνα ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν ἔπαινον του δὲν τον περιφρονεῖς ποτέ!

«Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀρχηγός μ' ἐψηλαφούσε μὲ πολλὴν βαναυσότητα.

«— Τὰ χρυσὰ κέρατά της θὰ μ' ἔκαμαν νὰ υποθέσω ὅτι πρέπει νὰ ἐφυγε ἀπὸ κανένα πλανόδιον θεάτρον. Ἀλλὰ δὲν το πιστεύω, διότι εἶνε πάρα πολὺ καλοθρεμμένη. . . Φαίνεται ὅτι θὰ τὴν εἶχε κάποια πλουσία κυρία καὶ τὴς ἐχρύσωσε τὰ κέρατα ἀπὸ ἰδιοτροπίαν. Ὅπωςδὴποτε, αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμεν ἀμέσως.»

«Ἐστάθη τότε ἐμπρὸς μου, ἐπρότεινε τὸ μπισσοῦνί του καὶ μὲ διέταξε:

«— Χόρεψε, κυρά μου!»

«Ἐγὼ ἐσυλλογίσθην: Ἄν χορέψω τώρα, ἂν τοῖς δεῖξω ὅτι εἶμαι γίδα γυμνασμένη, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βέβαια θὰ με κρατήσουν διὰ νὰ με βάζουν νὰ χορεύω ἐμπρὸς εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ κερδίζουσι χρήματα καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Πιστὸς μὲ τοὺς ὑπρέτας, δὲν θὰ θελήσουν νὰ με δώσουν μὲ κανένα τρόπον.

«— Χόρεψε, κυρά γιδούλα! Χόρεψε, κυρά γιδούλα!» ἐπανελάμβανεν ὁ ἀρχηγός καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μοῦ ἐφώναζαν: Χόρεψε! Χόρεψε! Χόρεψε!

«Ἐκαμνα ὅτι δὲν τους ἐννοοῦσα. Ἐνα κοριτσάκι τότε ἤρχισε νὰ τραγουδῇ:

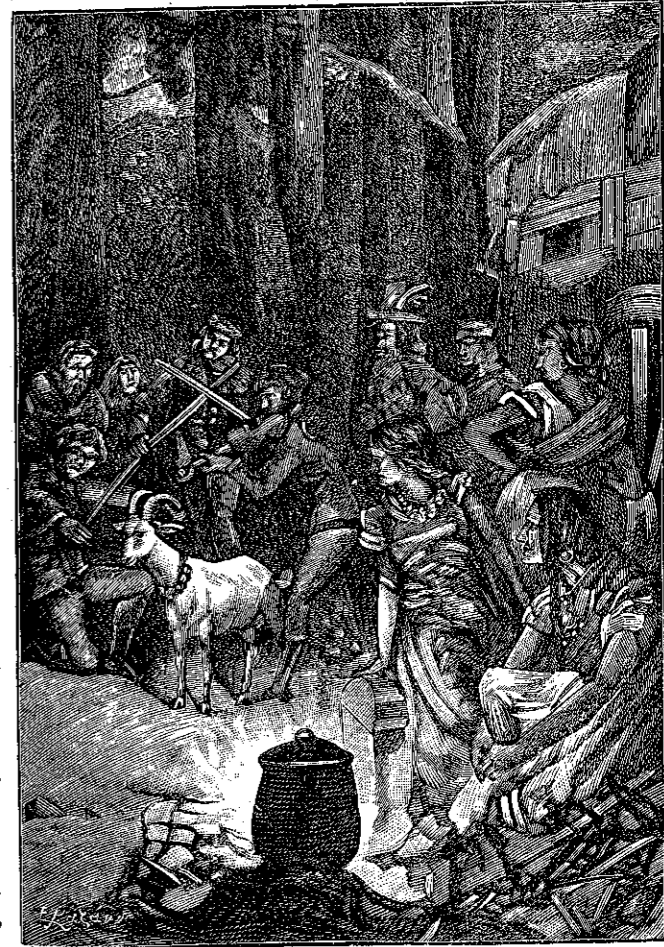
Χόρεψε, κυρά γιδούλα, νὰ σε καμαρώσωμε. Ἡ ἦδησε, κυρά γιδούλα, μὴ σε μπαγαλώσωμε! Τίρλι-τίρλι-ρόν! Τίρλι-ρόν!

«Δὲν ἐκούνησα τὸ πόδι μου. «— Ἐμπρός! μουσική!» ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγός.

«Ἐνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐξηπλωμένος κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν, ἐσηκώθη τότε, ἐξεκρέμασε ἀπὸ ἕνα δένδρον ἕνα βιολί καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ. . . «Ἄ, αὐτὴ ἡ μουσικὴ δὲν ἦτο οὔτε τὸ βιολί τοῦ κυρίου Πεταλούδα, οὔτε τὸ πιάνο τοῦ κυρίου Βορέα! Ἦτο μουσικὴ αὐτῆ, μουσικὴ ἀληθινή, μουσικὴ γιὰ γίδα, γλυκειὰ σὰν τὸ ἀλάτι καὶ σὰν τὸ τριφύλλι, σὰν τὸ μουρούρισμα τῶν ρυακίων καὶ σὰν τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν! Ψυχὴ μου, τί ὠραῖα ποῦ παίζουν αὐτοὶ οἱ παλιχοατσιγγανοὶ! Μοῦ ἠλέκτριζε τὰ ποδάρια αὐτῆ ἡ μουσικὴ, μοῦ ἤρχετο νὰ πηδήσω σὰν τρελὴ ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ δένδρα! Μὲ πολὺν κόπον κατάρθωσα νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτόν μου. Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω ἀκίνητη, σὰν γίδα ξύλινη ἢ πέτρινη. . .

«Ἄλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὸ πρῶτόν κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκαμνε τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἔπαιζαν τρεῖς μαζί. Ἐκοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατηθῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλλο παρὰ νὰ χορεύσω; . . . Καὶ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰρξίσω χωρὶς νὰ το θέλω. . . ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγός τοῖς εἶπε: «Φθάνει πειὰ! δὲν χορεύει!» Ἄμέσως ἐκεῖνοι ἔπαυσαν καὶ ἐξηπλώθησαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ζεῦρε! εἶπεν ὁ Ἀτσιγγανός. Καλλιτέχνης καὶ καλοθρεμμένος γίνεται; . . . Καὶ τώρα, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

«Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν;» (Σελ. 189, στήλ. 6'.)

«— Μπᾶ! Ὁά τὴν δείχνουμε μαζί μὲ τὴν δικέφαλη γίδα, εἶπεν ἡ Γίθα. Ὁά λέμε ὅτι γεννηθῆκε μὲ χρυσὰ κέρατα!

«— Χά, χά, χά, τί ἀστεία ποῦ εἶσαι, Γίθα! Πάει ὁ καιρὸς ποῦ ἐγεννοῦσαν ἡ κόττες χρυσὰ αὐγά! Ποῖός πιστεύει σήμερα τέτοια κουρουφέξαλα; Δὲν βλέπετε ποῦ ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ δικέφαλη γίδα, λέγουσι ὅτι τὸ ἕνα κεφάλι εἶνε ἀπὸ καουτσούκ; Ὅχι! ὄχι! τίποτε δὲν ὀκερδίσουμε ἀπὸ τὰ χρυσὰ κέρατα. Τί νὰ τὴν κάμουμε; «— Νὰ τὴν πωλήσωμε.

«Ἄλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὸ πρῶτόν κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκαμνε τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἔπαιζαν τρεῖς μαζί. Ἐκοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατηθῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλλο παρὰ νὰ χορεύσω; . . . Καὶ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰρξίσω χωρὶς νὰ το θέλω. . . ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγός τοῖς εἶπε: «Φθάνει πειὰ! δὲν χορεύει!» Ἄμέσως ἐκεῖνοι ἔπαυσαν καὶ ἐξηπλώθησαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ζεῦρε! εἶπεν ὁ Ἀτσιγγανός. Καλλιτέχνης καὶ καλοθρεμμένος γίνεται; . . . Καὶ τώρα, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

«Ἄλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὸ πρῶτόν κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκαμνε τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἔπαιζαν τρεῖς μαζί. Ἐκοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατηθῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλλο παρὰ νὰ χορεύσω; . . . Καὶ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰρξίσω χωρὶς νὰ το θέλω. . . ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγός τοῖς εἶπε: «Φθάνει πειὰ! δὲν χορεύει!» Ἄμέσως ἐκεῖνοι ἔπαυσαν καὶ ἐξηπλώθησαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ζεῦρε! εἶπεν ὁ Ἀτσιγγανός. Καλλιτέχνης καὶ καλοθρεμμένος γίνεται; . . . Καὶ τώρα, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

«Ἄλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὸ πρῶτόν κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκαμνε τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἔπαιζαν τρεῖς μαζί. Ἐκοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατηθῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλλο παρὰ νὰ χορεύσω; . . . Καὶ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰρξίσω χωρὶς νὰ το θέλω. . . ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγός τοῖς εἶπε: «Φθάνει πειὰ! δὲν χορεύει!» Ἄμέσως ἐκεῖνοι ἔπαυσαν καὶ ἐξηπλώθησαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ζεῦρε! εἶπεν ὁ Ἀτσιγγανός. Καλλιτέχνης καὶ καλοθρεμμένος γίνεται; . . . Καὶ τώρα, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

«Ἄλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὸ πρῶτόν κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκαμνε τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἔπαιζαν τρεῖς μαζί. Ἐκοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατηθῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλλο παρὰ νὰ χορεύσω; . . . Καὶ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰρξίσω χωρὶς νὰ το θέλω. . . ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγός τοῖς εἶπε: «Φθάνει πειὰ! δὲν χορεύει!» Ἄμέσως ἐκεῖνοι ἔπαυσαν καὶ ἐξηπλώθησαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ζεῦρε! εἶπεν ὁ Ἀτσιγγανός. Καλλιτέχνης καὶ καλοθρεμμένος γίνεται; . . . Καὶ τώρα, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

«Ἄλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὸ πρῶτόν κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκαμνε τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἔπαιζαν τρεῖς μαζί. Ἐκοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατηθῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλλο παρὰ νὰ χορεύσω; . . . Καὶ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰρξίσω χωρὶς νὰ το θέλω. . . ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγός τοῖς εἶπε: «Φθάνει πειὰ! δὲν χορεύει!» Ἄμέσως ἐκεῖνοι ἔπαυσαν καὶ ἐξηπλώθησαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ζεῦρε! εἶπεν ὁ Ἀτσιγγανός. Καλλιτέχνης καὶ καλοθρεμμένος γίνεται; . . . Καὶ τώρα, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

«Ἄλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὸ πρῶτόν κατόπι κ' ἕνα ἄλλο ἔκαμνε τὸ ἴδιον, ὥστε τώρα ἔπαιζαν τρεῖς μαζί. Ἐκοπίασα τόσον πολὺ νὰ κρατηθῶ, ὅταν εἶχα νὰ κάμω μὲ ἕνα. Ἔ, τί ἤθελες νὰ κάμω ἐναντίον τριῶν; Τί ἄλλο παρὰ νὰ χορεύσω; . . . Καὶ ἤμουν ἑτοιμὴ νὰρξίσω χωρὶς νὰ το θέλω. . . ὅταν, κατ' εὐτυχίαν, ὁ ἀρχηγός τοῖς εἶπε: «Φθάνει πειὰ! δὲν χορεύει!» Ἄμέσως ἐκεῖνοι ἔπαυσαν καὶ ἐξηπλώθησαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

«— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ζεῦρε! εἶπεν ὁ Ἀτσιγγανός. Καλλιτέχνης καὶ καλοθρεμμένος γίνεται; . . . Καὶ τώρα, τί θὰ τὴν κάμωμεν;

«Ἄλλὰ νὰ! καὶ ἄλλο παιδί ἐσηκώθη, ἐπῆρε ἕνα βιολί καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζί μὲ τὸ πρῶτόν κατόπι κ' ἕνα ἄλλ

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Γι-χού-λάν, ή ωραιότερα κόρη του Περίνου, είχαν υπανδρευθή τον πλούσιον μανδαρίνον Χι-φου-λί.

Ήσαν και οι δύο νέοι, ωραίοι και αγαθάτατοι. Κατά την γνώμη όλης της κινεζικής αριστοκρατίας, ούδέποτε ζευγος τελειότερον επάτησε το έδαφος του Ουρανίου Κράτους.

Πρότυπον συζύγου ο μανδαρίνος, ούδὲ στιγμήν αφινε την σύζυγόν του και αν έδωλες πουθενά τον έπνον του εύπατριδου, βεβαίως θα έβλεπες μετ' ολίγον και το φορείον του τρυφερού του ήμισως.

Έξέφραζε μίαν επιθυμίαν ή Γι-χού-λάν; Αμέσως έπρεπε να εκτελεσθί!

Η νεαρά γυνή ούδεμίαν θα είχε δυσκολίαν να παραδεχθί, ότι ο παράδεισος του Βούδδα εύρίσκεται επί της γης: οι ωραίοι της οφθαλμοί, οι περιβαλλόμενοι υπό κύκλον, γεγραμμένον δια σινικής μελάνης, δεν ήξευραν τί είναι το δάκρυ και αν ή φιλάρεσκος δεν έβουθίζετο καθεκάστην εις λουτρόν θερμού ύδατος, από το όποιον εξήρχετο κατακόκκινη ως ασταχός, ή μελάνη των βλεφάρων της θα έμενεν επί πολύ ανέπαφος, όπως μένονν καμμίαν φοράν αι κηλίδες εις τα δάκτυλα των μαυητών—της Κίνας τουλάχιστον...

Τί γλυκεία, τί ωραία ζωή! Φαντάσου, να πίνης τέτοιον χωρίς ζαχαριν και χωρίς κοχλιάριον, εντός κυπέλλον χωρίς λαβήν! να έχης τους πόδας φυλακισμένους εις στενωτάτα υποδημάτια, την κόμην εν είδει τεραστίου διαδήματος, εν τώ μέσω της κεφαλής, συγκρατούμενου υπό εξήκοντα καρφίδων! να τρώγης φωλεάς χελιδόνων με... ρετσίνολαδον και όρύζιον μαγειρευμένον με έλαιον φώκης! να έχης σύζυγον γλυκύν και αξιάγαστον, γνωρίζοντα και τα εκατόν πενήκοντα γράμματα του αλφαβήτου! Τοιαύτη ήτο ή ευδαμονία, την όποιαν έχαιρετο άμέριστον ή ωραία Γι-χού-λάν. Πόσον ήτο εύτυχής, και πόσον είχε δικαίον να είναι!..

Είς το κεφάλαιον της ευδαμονίας του νεαρού ζεύγους θα προσθέσω, ότι οι περιπάτοι, ο κινεζικός Καραγκιόζης και το θέατρον δεν τους απησχόλουν αποκλειστικώς και εξ ολοκλήρου. Ηγάπων να καταγίνονται και εις φιλανθρωπικά έργα—και βεβαίως εξ όλων των απολαύσεων, ή εύποια είναι εκείνη, της οποίας ή πηγή δεν στερεβεί εύκόλως. Ο μανδαρίνος ήτο πολύ φιλόφρων και φιλελεήμων, καθώς και ή χαριτόδωτος σύζυγός του. Ενώπιον των πτωχών, τους όποιους εδοθήθουν, ελθισμένον και αυτήν άκόμη την υπερηφάνειάν των, την τόσο δικαίαν και νόμιμον.

Ο Χι-φου-λί ήτο όπαδός των αρχών

του Κομφουκίου. Η Γι-χού-λάν τας επεδοκίμαζε χωρίς να τας γνωρίζη.

Οι δύο σύζυγοι αφιέρωναν καθ' εκάστην μίαν ώραν εκ του πολυτίμου των χρόνων δια τους πτωχούς.

Ένα σαμοδάρι και πολλά κύπελλα τέτοιου, τοποθετημένα κατά γής, πλησίον του χνοώδους τάπητος, επί του όποιου ενεθρονίζοντο, εμαρτύρουν πόσον ήσαν φιλόφρονες. Οσάκις εισήρχετο κανένας πτωχός, τώ προσέφερον κύπελλον εκλεκτού τέτοιου, τέτοιου πρώτης ποιότητας, εξ εκείνου το όποιον πίνουν μόνον οι πλούσιοι και οι μανδαρίνοι, κατόπιν ήκουν υπομονητικώς τα δεινοπαθήματα του δυστυχούς, έθετον εν νόμισμα εις την χεϊρά του και τον παρεκάλουν να συμπαραλάβη φεύγων και το κύπελλον του.

Μίαν ήμέραν προσήλθεν ενώπιον του κομπού ζεύγους μία γραία πτωχή και ταπεινή. Ο μανδαρίνος, φορών ένδύματα μετάξινα, πορφυρά και πορτοκαλλόχροα, εκάθητο παραπλεύρως της Γι-χού-λάν, ειπέρ ποτε ωραίας με τους μακρούς της δνυχας και υπό την χρυσοκρίνην αυτής εσθήτα, κεντημένην με πτηνα και άνθη.

Η πτωχή γραία, ή οποία ώνομάζετο Φι-Γισού, τοίς εξωμολογήθη ότι απέθνησκεν εκ της πείνης.

Αμέσως ή νεαρά οικοδέσποινα τή προσέφερον εν κύπελλον τέτοιου κατόπιν, αφ' ου ήκουσε με πολλήν προσοχήν την διήγησιν των δεινών της Φι-τσού, ή όποια ήτο χήρα στρατιώτου, τή έδωσεν όλίγα νομίσματα και την παρεκάλεσε να έπιστρέφη μετά μίαν εβδομάδα.

Η γραία την ηυχάριστησε με μεγάλας διαχύσεις, — υπερβολικώς αν θέλετε, αφ' ου έτόλμησε να έγγίση με την μύτην της την χεϊρά της ωραίας Γι-χού-λάν, — κατόπιν έχαιρέτισεν, έπήρε το κύπελλον της και εξήλθεν. Εύθως κατόπιν, ή εύγενής Κινέζα εξέπεμψε κραυγήν.

— Τί έχεις, άνθος της ψυχής μου; ήρώτησεν ο μανδαρίνος.

— Ω, το νύχι μου! το μικρό νύχι του μικρού μου δακτύλου! μου το έσπασεν αυτή ή στρίγγλα! Πέντε χρονάκια τώρα δεν ήγγιζα τίποτε δια να μή μου σπάση... ω, τί δυστυχής που είμαι! τί δυστυχής που είμαι!

Και οι ωραίοι οφθαλμοί — οι όποιοι μόλις υγραίνοντο κατά την άκρόασιν των ανθρωπίνων δεινών, — επλημμύρισαν από δάκρυα επί τή θέα ενός δνυχος σπασμένου! Ω, οι Κινέζοι λατρεύουν τους μακρούς δνυχας!..

Ο Χι-φου-λί, ούδέποτε είχε ίδη την σύζυγόν του να κλαίη. Τουτό τον συνεκίνησε πολύ. Ίσως να ελυπήθη την σύζυγόν του Ίσως να ελυπήθη και τον μακρόν δνυχα τον πολύτιμον, ο όποιος κατεστράφη. Οπωσδήποτε ήγήθη παράφορος, έτοιμος να τιμωρήση σκληρώς την γραίαν

Φι-τσού, ή οποία επροξένησεν άκουσίως της τοιαύτην συμφοράν. Διατί λοιπόν ή παληόγρηνα να βάλη την μυτέρα της εις το ωραίο νύχι του ωραίου δακτύλου της ωραίας γυναίκας του;... ε;

Αί φιλόφρονες αρχαί του Κομφουκίου είχαν λησμονηθή αυτήν την φοράν!

— Να συλληφθί ή Φι-τσού! διέταξεν ο μανδαρίνος.

Αμέσως εις των φρουρών, ο όποιος περιεφέρετο εις το προαύλιον, ώρμησε προς καταδίωξιν της γραίας.

— Να διατάξω να της δώσουν εκατόν ραβδισμούς; ήρώτησεν ο αξιάγαστος σύζυγος την ωραίαν του σύζυγον.

— Διακόσιους! απαιτώ διακόσιους ραβδισμούς και εγώ ή ίδια μάστιγα...

Η Γι-χού-λάν ήθέλησε νάνεγερθί με όρμην, άλλ' οι μικροσκοπικοί της πόδες δεν την εδοθήσαν. Έκλονίσθη, επιάσθη από τον σύζυγόν της δια να μή πέση και έβύθισεν ένα των ωραίων της όνύχων εις την χεϊρά του Χι-φου-λί. Ο δυστυχής εκείνος αφήκε κραυγήν πόνου το αίμα εξώρμησεν εκ της πληγής.

— Ω, αγαπητή μου, ειπε προς την Γι-χού-λάν, κατάπληκτον δια το ακούσιον παισμά της, αν ή ζητιάνα σου έσπαζεν αυτό το νύχι, θα μου έκαμνε μεγάλην χάριν. Άκουσέ με κράτησε τον θυμόν σου και κόψε ολίγον τα νύχια σου. Η φιλανθρωπία μου αφυπνίζεται, τώρα που βλέπω την πληγήν μου. Ο Κομφούκιος λέγει κάπου: «Μικρόν δυστύχημα άποτρέπει πολλάκις μεγαλύτερον». Ας επωφεληθώμεν του μαθήματος. Παρ' ολίγον νάδικήσωμεν, να φανώμεν σκληροί προς μίαν πτωχήν γραίαν.

Την στιγμήν εκείνην ο φρουρός επανήλθε, σύρων την Φι-τσού, νεκράν μάλλον ή ζώσαν.

— Μη φοβήσαι, καλή γυναίκα! τή ειπε γλυκεία ή Γι-χού-λάν. Σ' έκάλεσα τόσον γρήγορα, διότι σε χρειάζομαι. Θα σε πάρω ως δεκάτην πέμπτην υπηρέτριάν μου. Θα σε τρέφω, θα σ' ένδωω και θα σε πληρώνω...

Τον φόβον—διότι οι πτωχοί φοβούνται τους μεγάλους, και όταν άκόμη δεν τους έχουν βλάψη,—διεδέχθη εις την καρδίαν της γραίας ή χαρά.

— Και τί εργασίαν θα κάμνω; ήρώτησε ταπεινώς ή χήρα του Κινέζου στρατιώτου.

— Θα μου κόπτης τα νύχια... απήνητησεν ή Γι-χού-λάν, προσδλέπουσα τρυφερώς τον σύζυγόν της.

(Κατά το γαλλικόν της Αιλιάν-Λανούμ) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατήρ. — Έδιάβασα σήμερα, παιδί μου, εις την εφημερίδα, ότι ένα παιδί επήνιγκε εν φέτρω με λαμπράν τα μακαρόνια του.

Ο Παταράκ. — Περιεργον! πώς δεν ήμπορεσε νάναπνεύση, αφ' ου τα μακαρόνια είναι σωλήνες;

Εστάλη υπό ενός Αφρημένου

ΑΓΓΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ προσ-αγορεύω σήμερα όλους εκείνους τους αγαπητούς μου φίλους, οι όποιοι με χαράν εδέχθησαν τας άγγελιας μου και με προθυμίαν ήρισαν να εργάζωνται υπέρ έγγραφής νέων συνδρομητών. Η σκέψις μου πετῆ προς στέλλω πρώτα-πρώτα αυτούς τρυφερά, και τοίς ενα γλυκό και εγκάρδιον φίλοι, δια να τους ενθαρρύνω και να τους ευχαριστήσω.

Ο φίλατος Κιθαροδός Απολλων ισχυρίζεται ότι εις το Δημοφύρισμα εκέρδισε το ψευδώνυμον Άγκυρα της Εύτυχίας, πιστεύει δε ότι θα συμφωνήσω με την γνώμη του. «Αν το αυτό δημοφύρισμα — λέγει, — επρότεινεν ή Γαλλική Διάπλασις, το α' βραβείον θα ελάμβανεν ή Γαλλική Σημαία, το β' ή Γαλλική Καρδιά και το γ' ή Άγκυρα της Εύτυχίας. Αν το επρότεινεν ή Άγγλική Διάπλασις, επίσης το α' θα ελάμβανεν ή Άγγλική Σημαία, το β' ή Άγγλική Καρδιά και το γ' ή Άγκυρα της Εύτυχίας... Ένθυμείσαι δε ότι μετά την εν Σαλαμίην ναυμαχίαν, εκαστος εκ των Στρατηγών εις αυτών μόν απέδιδε τα πρωτίαι, εις τον Θεμιστοκλέα δε τα δευτερεία' άνεγνωρίζον δε ούτω πάντες, ότι ο Θεμιστοκλής ήτο ο καλύτερος των στρατηγών. Ούτω λοιπόν και εδω θάνεγνωρίζετο ότι ή Άγκυρα της Εύτυχίας είναι το άριστον των ψευδώνυμων!» «Ε, πώς σ'ς φαίνονται αυτοί οι συλλογισμοί; Δεν ομοιάζουν με μίαν έξυπνην καλπονοήθειαν;

Είς τον φίλον μας εκείνον, Κόντσε Ραπανάκη, έπρεπε νάπαντήσης ότι ναι, μάστιγα, κάμνω χαιτήρια, και μεγάλα μάστιγα. Αν π. χ. ένας μου στείλῃ το καλύτερον διήγημα, δεν θα του κάμω το χαιτήρι να τον βραβεύσω; Αν άλλος λάβῃ τα περισσότερα ψηφοδέλτια, δεν θα του κάμω το χαιτήρι να τον βραβεύσω; Αν μου στείλῃ καλὰς Πνευματικὰς Άσκήσεις και καλὰ Παιδικὰ Πνεύματα, δεν θα του κάμω το χαιτήρι να τα δημοσιεύσω; και αν μου γράψῃ συχνά και έξυπνα πράγματα, δεν θα του κάμω το χαιτήρι να σχολούμαι με αυτον πολύ εις την Άλληλογραφίαν; Αγαπῶ τους εύφεις, τους ικανούς, τους ζωηρούς, τους ενθουσιώδεις — και δεν ασχολούμαι διόλου με τους άνοήτους, τους ανικάνους, τους ψυχρούς, τους αδιαφόρους. Τά πρώτα προσόντα τα έχουν οι φίλοι μου και δι' αυτό είναι φίλοι μου, και δι' αυτό τους κάμνω πολλά και διάφορα χαιτήρια... Όσοι όμως έχουν τα δευτερά, ούτε γίνονται ποτέ φίλοι μου, ούτε το χαιτήρι μου θα ίδουν ποτέ. Καλά;

Πρέπει να δοξάζης τον Θεόν, αγαπητή Λευκή Πεταλούδα, που δεν επάθατε περισσότερα. Άλλοι οικογένειαί είναι σήμερα τόσον πολύ δυστυχείς! — Μανούσι ή μανουσάκι ονομάζεται εις πολλά μέρη της Ελλάδος ο νάρκισσος, τον όποιον ήμείς εδω λέγομεν ζαμπάκι.

Και όμως το ψευδώνυμόν σου, πρώην Θέλλα, είναι αρκετά ωραίον. Η λέξις είναι κομψή, σύντομος και εύχρος, υποδηλοί δε όξεν και άρμητικόν χαρακτήρα, ο όποιος έχει κάποτε το θέληγτρόν του. Έπειτα ή θέλλα είναι τόσον μεγαλο-

πρεπής! Δι' αυτό λοιπόν σ' εψήφισαν, όχι βέβαια πολλοί, άλλ' όσους δεν επερίμενες, μετριοφρονούσα. — Μυρίας ευχαριστίας δια το ζεσπάθωμα.

Χαριτωμένη ή ιστορία της Μπελλίνας σου, αγαπητή μου Ναυσικά. Δεν πιστεύω όμως να έχῃ συγγένειαν με την Πισσαν μου. Η ιδική σου έχει μουσι άστρον και παπούτσια άσπρα, ενώ ή ιδική μου είναι κατάμαυρη, πίσσα! — Σου έστειλα επί συστάσει την συνονόματόν σου «Νιναν.» Πώς σου εράνη;

Όριε της Κεγκύρας, αυτό λοιπόν ες είναι το νέον σου ψευδώνυμον. Η επιστολή σου αποπνέει μίαν γλυκεϊαν μετριοφροσύνην, ως άρωμα ίου...

Αγαπητή μου Άδρα της Ένόπης, ή Έλένη Σαρρή δεν είναι ψευδώνυμον. Άλήθεια, ποίος το ήλπιζεν ότι ή Άπτερος Νίκη θα με εξέφευγε με τα πόδια, καθώς λέγει και ο Άνανίας; Μά που τα ένθυμείσαι δια! — Σου έστειλα τα τετράδια.

Θά έβλω καμμίαν ήμέραν, Ταχυδρόμος Περιστέρα, να ιδω με τα μάτια μου την «Ασπρούλιαν» σου και την «Ευμορφούλιαν» σου. Τι συμπτώσις άλήθεια νάποκτησης γιδούλες που να ομοιάζουν τόσο με τας ήρωίδας μας! Να μου φιλήσης πολύ-πολύ τον Άλέξανδρον.

Την Γαλλικήν, την Άγγλικήν, την Γερμανικήν, την Ιταλικήν, προς τούτοις δε και την Λωγραφικήν σπουδαίη ή φιλάτη μου Ποιμενί των Όρνων. Φαντασθήτε λοιπόν αν θα της έμνε καιρός να μου γράψῃ, αν δεν μάγαπούσε τόσο πολύ. Τα σέβη μου εις τας Liebeschwester, παρακαλώ!

Ελπίζω, αγαπητέ Φαρμόναλε, ότι δεν θάναθάλης του λοιπού και δεν θα λησμονήσῃς, καθώς μου υπόσχεσαι.

Θά είπω εις όλους, Μεροσδή μου, ότι θέλεις να κάμης λεύκωμα Μ. Μυστικόν και ότι θα βραβεύσης το καλύτερον τετράδιον. Βλέπω ότι έγγειναν τω συρμού αυτά τα βραβεία.

Όχι, Άγρια Αμερικανίς, σ' επρόλαβε μία άλλη και τώρα έχομεν τρεις Άγκυρας. Νομίζω ότι είναι αρκετά. Έπειτα δεν μου άρσει ποτέ το ομοιάζον τα ψευδώνυμα μεταξύ των' διότι γίνονται λάθη και παρεξηγήσεις. Κ' εγω πολλάκις, αντί να γράψω το εν, γράφω το άλλο.

Βεβαίως, Σοφίε Πιτταλέ, ή αδελφή σου, την όποιαν ασπάζομαι, έχει δικαίωμα να μου γράψῃ και να λαμβάνῃ μέρος εις όλους τους Διαγωνισμούς. Αφ' ου τή παραχωρήσῃ την θέσιν σου δια τον Διαγωνισμό των Λύσεων. Αίτι μόνον εις αυτον δεν θα είχε το δικαίωμα να λάβῃ, αν δεν τη παρεγώρις την θέσιν σου. Και ο λόγος είναι ο εξής: Δύο αδελφία, λαμβάνοντα συγχρόνως μέρος εις τον Διαγωνισμόν των Λύσεων, θα στείλουν βεβαίως τας αυτας λύσεις και ετι θα εσῃ ο εις θα το εἴπῃ εις τον άλλον. Είς όλους τους άλλους όμως Διαγωνισμούς, εκαστος θα στείλῃ ξεχωριστήν απάντησιν ιδικήν του, ή οποία δεν θα ομοιάζῃ με την του αδελφου του.

Υπάγουν 3 τομίδια Παιδικόν Πνεύματος, Τσιν-Τσιν, προς 50 λεπτά εκαστον. Το τετράδιον του Λεοντος της Νεμέας δεν σου εστάλη ακόμη.

Αί καινοτομιαί μου επιτυγχάνουν, Ναυτοπούλα, διότι ήξέρω τι εμπορεί νάρρησῃ και να ενθουσιάζῃ. Και που να ιδῃς τας καινοτομιας που λογαριάζω δια το 1898! Θα χαλάσουν κόσμον! Άφρη να ιδῃς.

Ποίος είναι ο Μ. Π. Έροσίχθωρ, που μου στέλλει εν ποιηματάκι; Είναι ψευδώνυμον αυτό; είναι όνομα; Δεν τον γνωρίζω.

Αί προτάσεις σου, Τριχημιώδη Μαλέα, αποδεικνύουν πόσον ένδιαφέρεσαι δι' έμέ. Το 1898 σου επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις, ποίος όμως δεν εμπορώ να είπω από τώρα. Διαγωνισμός Ζωγραφικῆς θα προκηρυχθί λίαν προσεχώς και γάρω ότι θα λάβῃς μέρος. — Ταυτά άπαντῶ και προς το Κίμα του Δονάθωος.

Αδελφίτη των Καρνατίδων λοιπόν θα σε ονομάζω εις το εξής, καλή μου φίλη. Είναι πραγ-

ματικώς ωραίον το ψευδώνυμόν σου. Καλά θα κάμης να παρακαλέσης τον πατέρα σου να υπάγετε ολίγον το καλοκαίρι εις την ιδιαίτεράν σας πατρίδα' εκεί θα ιδῃς και... την Ναυοπούλαν.

Έβελοντά Στρατιώτα, αυτό θα είναι το νέον σου ψευδώνυμον. Τα άλλα δύο άνηκον εις άλλους.

Και που να ιδῃς ακόμη τί ωραίο που γίνεται ο «Ακόλουθος» αγαπητέ Ρομιόλε! Φαντάσου ότι μετ' ολίγον αρχίζουν αι μεγάλα περιπέτεια του Ναπολέοντος, πόλεμοι, ήτται, επαναστάσεις, έθθρονίσεις, έξορια, ο δε Έκτωρ μεγαλώνει, και γίνεται άνωματικός και πηγαίνει εις τον πόλεμον... που να σ' τα λέγω!

Αγαπητή μου Βίγλα, εκαστον τετράδιον Μ. Μυστικόν τιμάται λεπτά 15' όλόκληρον δε λεύκωμα ες 25 τετραδίων φρ. 3. Στείλε λοιπόν χρίματα, να λάβῃς όσα θέλῃς. Το ψευδώνυμον δεκτόν.

Η διεκπεραίωσις των φυλλαδίων μου, φιλτατε Έωσφόρε γίνεται τόσον τακτική, ο μηχανισμός της εργασίας είναι τόσον τέλειος, ώστε ούδέποτε γίνεται λάθος. Βεβαίωθητι ότι δια πῶσαν καθυστέρησιν, εϋθύνεται το ταχυδρομείον σας. — Ο λόγος δια τον όποιον τάποτελέσματα του Δημοφύριματος εδημοσιεύθησαν πρό της κρίσεως των Διηγημάτων, είναι ότι ή τελευταία αυτή άπήρει και χρόνον και χῶρον περισσύτερον. Ός προς την εξέλεγειν των λύσεων, ο Άνανίας ούδεμίαν λογικήν λύσιν απορρίπτει, έννοια σου! Το 18ον φυλλ. εστάλει εκ νέου.

Αυτό δεν έχει να κάνῃ, Κεραυρέ! Είς άλλους διαγωνισμούς θα επιτύχῃς περισσύτερον. Από τα μικρά κανείς, φθάνει εις τα μεγάλα. Χρειάζεται μόνον έπιμονή.

Νύμφη της Αβύσσου λοιπόν. Αυτά εξέλεξα. Έροσίχθωρ Πόσειδον, σε παρέπεμψε εις το 2ον φυλλάδιον του 1896 δια να ιδῃς τους βρους των Έκυριακῶν της Διαπλάσεως.

Άρχαίκε Δρομεί, αν παραχωρήσω το ψευδώνυμόν σου εις τον αδελφόν σου, συ δεν θα έχῃς ψευδώνυμον, διότι το προτεινόμενον είναι δυστυχώς άπαράδεκτον. Επίσης παρακαλώ και την αδελφήν σου να εκλέξῃ εν άλλο. — Είς το εξής κάθε τί που μου στέλλεις, να το γράψῃς εις ξεχωριστόν χαρτί και όχι μαζί με την επιστολήν.

Χαίρω πολύ. Έξέδρα του Φαλήρου, εις τας καλύτερας σου ώρας περνῶς μαζί μου. Ο «Ακόλουθος» θα διαρκέσῃ μέχρι τέλους του έτους. Φιλῶ την Έλένην και τον Γαστώνα. Τα σέβη μου εις την μητέρα.

Απερίγραπτος, μα απεριγράφτος υπήρξεν ή χαρά της Μελλομένης Καλλιτεχνίδος, όταν είδεν ότι εβραβεύθη εις τον Διαγωνισμόν του Διηγηματος! Και έκαμε τέτοιον κακό εις το σπύτι, ώστε παρ' ολίγον ή μαμά της, όπως και ή θεία της Ναυτοπούλας, να της ευχήθῃ να μή βραβευθί πλέον ποτέ! Και το περιεργον είναι δι. εν ο πέρσι μου έγγραφεν ότι ήλπιζε να βραβευθῃ όταν θα εγίνετο δεκαέξ έτών, ίδου ότι παρ' έλπιδα και προσδοκίαν εβραβεύθη από τα δεκαπέντε! Δι' αυτό ή χαρά της υπήρξε τόσον μεγάλη και από την χαράν ή επιστολή της... ολίγον τι δυσανάγνωστος. Κατώρθωσα όμως να γινώσκω καλά και να διακρίνω ελην της την μετριοφροσύνην.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλάξουν: Ο Κιθαροδός Απολλων με την Ναυτοπούλαν, Λεοντα τον Ισαυρον, Άρδρεϊον Αργοναυτην, Ηλιον, Φίλιππον Φιτακιδον και Ταχυδρόμον Περιστέρα. — το Καϊμάκι των Σερών με το Αρχιζιζάνιου, Ποιμενικήν Φλογεραν, Ταχυδρόμον Περιστέρα. Μή με Ασημόνη, Χρυσήν Βροχήν και Έλληνοπούλαν — ή Άδρα του Φαλήρου με το Ηουχο Άεράκι, Ημερο Γατάκι, Δέαρ, Άγραμπελην, Άρχιναυαρχον Θεμιστοκλέα, Έρωστήτη της Φύσεως, Ναυτοπούλαν, Άστρογεργιάρ και Φωφώ Ιωαννίδον — ο Ναυτίλος με τον Τικ-Τακ — ο Φιλελευθερος Έλ-

λην με την Νεαν Ελλάδα, Σοφόν Πιττακόν, Ήμεραν της Ελευθερίας, Εθκοραον Ζώνην, Δεαν, Έλληνικήν Καρδίαν, Φλίν-Φλάν, Αρχιζιζάνιον, Κεραυνοβόλον Δία, Γεώργιον Ι. Δούκα, Έλληνικήν Θάλασσαν, Λέοντα της Νεμέας, Δόν Κιχώτην και Ήρωα Γαριβάλδην — ο Ήλιος με τον Περικαλλή Βόσπορον, Σελήνην, Φλίν-Φλάν, Τσίρ-κόκκα, Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Δόν Κολοκούθον Πάτερην, Μέγαρον Αλέξανδρον, Αρχαϊκόν Δρομέα, Αλέξ. Οικονομίδην, Μόζαρτ, Αττικόν Νύκτα, Νέλωνα, Έλένην Μ. Θεοτόκην, Λέοντα της Νεμέας και Έλληνοπούλαν — ή Άδρα της Ένότητος με την Έλληνικήν Καρδίαν και Έλένην Σαρρή — ο Διάδοτος με το Άστρούλακι της Λέσβου και Χαλασμόν Κόσμον — ο Φαρομαλος με τον Άνδρέαν Σκέφερον — ή Μεροσθή με τον Αρχαϊκόν Δρομέα, Σοφίαν Κόλλα, Θέλλαν, Λάφην, Χριστιαν Γερουσίη, Κωνσταντίνον Σημιαίαν, Ξανθόν Έλληνοπούλαν, Άσπροφγγιάν, Έλληνοπούλαν, Νεαν Ελλάδα, Έλληνικήν Καρδίαν, Μελαγχροινήν Έλληνηίδα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα και Έλληνηίδα Καλλιτέχνηδα — ή Λευκή Ακακία με τον Ήρωα Γαριβάλδην, Φοίβον Απόλλωνα, Παχόν Τσίρον, Χαλασμόν Κόσμον, Κροκόδειλον του Νείλου, Λάφην, Δόν Κιχώτην, Μαθρον Πρίγκηπα, Κάταστρον Άράπην, Τρεχαγγορευόπουλον, Παρδαμιόνιον, Ταναγραϊαν Κόρην και Αρχιζιζάνιον — ο Σωκράτης με τον Αρχιζιζάνιον, Έλληνικήν Σημιαίαν και Μαριδαν του Φαλήρου — ο Τσίρ-Τσίρ με τον Τικ-Τάκ, Φλίν-Φλάν, Γαβ-Γαβ, Κρίπ-Κράπ και Έλληνηίδα Καλλιτέχνηδα — ο Άνεμοστρόβιλος με την Λευκήν Ακακίαν, Ίριδα και Αρχαϊκόν Δρομέα — ή Βίγλα με την Ναυτοπούλαν — ο Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής με την Έλληνικήν Καρδίαν (έμμέτρως εκατέρωθεν) — ο Μικρός Διάβολος με τον στρατηγόν του Αρχιζιζάνιον και με το επιτελεσθέν αυτού: Διαβολάκον, Καλλιτέχνηδα Διαβολάκην, Μικρόν Πειρακτησίον και με τον επιτελεσθέν Έωσφορόν — ο Δόν Κιχώτης με τον Πτερωτόν Ήγασον (με τόνονά του) — ο Αρχαϊκός Δρομέας με την Έλληνικήν Καρδίαν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Λευκήν Μαργαρίταν, Ταπεινόν Ίον (έμμέτρως) και Ποιητριαν Σαπφώ.

ΤΟ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑ

Σήμερον τελειόνομεν τον λογαριασμόν του παλαιού Εξεσπαθώματος, διότι πλέον θάρσιχη ή αναγραφή του νέου. Λοιπόν, εξεσπάθωσαν ακόμη οι εξής: ή Φλογερά Άκτις του Σουλίου (1 συνδρ.) ή Λευκή Χίον (1 συνδρ.) ή Θέλλια (1 συνδρ.) ή Βραχριασμένη Κουκουβάγια (1 συνδρ.) ή Τζόζοτις Άρτεμις (2 συνδρ.) ή Μικρός Διάβολος (1 συνδρ.) και ο Πειρασμένος Λύκος (1 συνδρ.) Και τους τελευταίους τούτους εύχαριστώ από καρδιάς και περιμένο το νέον εξεσπάθωμα.

Έγχερίνοσαι τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετά χαρᾶς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Αβγαρον, Σκαρδαλιάρην (αυτό εξέλεξα) Κνηγόν των Άλπειων (προτιμώ αυτό) Αρχυραν της Έπιδος (τρίτη Αρχυρα αυτή ήδ έπροτιμούσα εν άλλο ψευδώνυμον εν τών προτεινομένων) άλλ' έμαθα ότι της άρεσει αυτό και θέλω να την εύχαριστήσω) Έτσι μ' άρεσει (καλό;) Τριχυμιώδη Όκειανόν (αυτό εξέλεξα) Μαστροχαλαστήν και Θαλασσοζάλην (τι ώραία επιστολή!)

Άσκασιμοί, πληροφορία. — Ο Κεθαρωδός Απόλλων προτείνει προς τον Ήρωα Γαριβάλδην, άρ' ου γνωρίζωνται και βλέπων-

ται, νανταλλάξουν τὰ Μικρά των Μυστικά χέρι με χέρι, χάριν οικονομίας — ή Λευκή Πεταλούδα πληροφορεί τον Λέοντα της Νεμέας και τον Ήλιον, ότι ή αδελφή της Βουσκοπούλα είναι τόνσον μικρά, ώστε δεν έιμπορεί νάλλάξη Μ. Μυστικά — άς περιμένουν λοιπόν άλλον να μεγαλώσῃ — ο Καραβόγατος ζητεί συγγνώμην από την Τοξότιδα Άρτεμιν και υπόσχεται ότι εύθως μετά τας εξεσπάσεις του, θα στείλῃ τὸ τετραδίδιον του. — ή Άνεμώνη πληροφορεί τους ζητήσαντας μετ' αὐτῆς ανταλλαγῆν, ότι άργότερα θα στείλῃ τὰ τετραδία της, διότι τώρα δεν της μένει καιρός: — ο Κονταλιανός εύχαρισετὶ τον Κάταστρον Άράπην διὰ τὰ . . . τελικά του και μάντις να νά ήτο, λέγει, δεν θα τα εύρισκε ποτέ — ή Μεροσθή δέχεται την ανταλλαγῆν με τον Κόμητα Μοντεχρυστον, άλλ' υπό τον όρον να τη φανερώσῃ τόνονά του, όπερ θα πράξη κατόπι και αὐτή — ή Ναυτοπούλα, λέγει, ένήσχε την Αιμουλιαν Ειμαρμένην και την έρωτᾷ: ένθυμείται την αμαξάδαν, που έπρόκειτο να κάμουν εν τού Όδείου; — ο Άνεμοστρόβιλος πληροφορεί την Έλληνικήν Σημιαίαν ότι και εις αυτόν άρέσει πολὺ ή μουσική και άν ήθελε να μάθουν εν quater-mains θα τον ένδοξιάσε πολὺ — το Κῆμα του Δουναθεος πληροφορεί την Αρχυραν της Έντυχίας ότι το ψευδώνυμον της έψηφισαν πάντες οι εν ή κατοικίᾳ πόδες συνδρομηταί κόμμα και εκεί! — ο Σπ. Τσοθάλης εύχεσαι διὰ την εορτήν του (10 Ίουν.) τον Αλέξανδρον Οικονομίδην — ο Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής έμαθε παρά της Αρχυρας της Έντυχίας ότι άνοπομονεί να επανιδῇ τους οικείους της: άλλθεια; — ατ' ή θα ήη ο καλός τρόπος! αναφωνεί τὸ Αρχιζιζάνιον: να, δια να με ήη ενγενετὸς τα Ταπεινόν Ίον, μετενόησα και άμέσως έσφαξα τὸ Ταπεινόν Ίον (τὸ κοτόπουλον μου) τὸ έψησα 'στη σούδα με σιγαλή φωτιά και το έφαγα . . . ώστε άς μη όνομάσῃ κανέν κοτόπουλον του με τὸ ψευδώνυμόν μου, διότι και έγὼ δεν έχω με τὸ ίδιον της Ισ — τέλος ή Θαλασσοζάλη συγχαίρει πρώτη την Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα διὰ τὸ βραβείον της τὰ συγχαρητήρια προς την Έλληνικήν Σημιαίαν εξακολουθούσῃ και έπονται άρκετοί άσπασμοί: άλλά ένάποιν τόσον άλλων, πολὺ σπουδαιότερων, άναγκάζομαι και πάλιν να τους παραλείψω.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της: Έντυχῆ Θρηνην, (την όποιαν πάντοτε ένθυμείται και συγχαίρει διὰ τὰ φιλόφρονα έργα της) Α. Σ. Οικονομίδην (διὰ την έρώτησίν του, παραπέμπεται εις τὸ σημερινόν Ήμερολόγιον τὸν κ. Φαίδωνος) Άστραπην (λοιπόν μετά τας εξεσπάσεις, πολὺ καλά) Τρεχαγγορευόπουλον (δεν έχει παράπονον τώρα, πιστεύω!) Φιλελεύθερον Έλληνα (απαράδεκτον τὸ νέον ψευδώνυμον και πᾶν παρόμοιον) Ήλιον (έπίσης) Θ. Γ. Καραγιάννην (εστάλησαν) Μέγαρον Αλέξανδρον (φύλλον εστάλη) Άνδρέαν Γ. Καμήλον, Κονταλιανόν (μου όρεσει 20 λεπτά δια τὸ πρὸς τον Ήλιον τετραδίδιον του) Πασχαλιάν, Βραχριασμένην Κουκουβάγιαν, Αθ. Θ. Λεονάρδον (εστείλα) Β. Α. Διβιεράτον (εύχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα) Αππιαγορον Ρουμελιώτην, Π Καρζήν (τον εύχαριστῶ εἰς όνόματος των. Δ' όρων εστείλα) Έλένην Σκριβάνου, Καλλιπίαριν Θάλασσαν (λοιπόν, άπήνησας καλά;) Άστερόσσαν Νύκτα (εστείλα πάλιν τὸ 19ον) Σωκρ. Γ. Σαριθαξέβανην (ελήθη) μετά την άνάγνωσιν του θάπαντήσω) Τηλεχειδην, Κεραυνοβόλον Δία (ποίημα ελήθη) να δημοσευθῆ όμως άδύνατον!) Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (εστείλα: ελήθησαν!) Μικρόν Διάβολον (εύχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ εξεσπάθωμα) Ερμηῆν τὸν Πραξιτέλεον, Άσπροποταμίτην κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 24 Μαΐου θάπαντήσω εις τὸ προσχέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Ιουλίου ε. ε.
275. Λεξιγράφος. Σε προσκαλεί τὸ πρῶτον και σοι άνήκει τάλλο. Τὸ όλον εἶνε πόλις γνωστῆ σας, αν δεν σφάλλω. Εστάλη υπό της Ανθισμίνης Αυγαριᾶς.
276. Στοιχειὸ γρίφος. Εἴμ' αρχαῖος στρατηγός· την αρχήν μου αν πετάξω, γίνομαι εύθως θηρίον. Ετοιμον να σε σπαράξω. Εστάλη υπό του Λιόντος της Νεμεᾶς.
277. Ύμναμῆς. Ν' αντικατασταθῶσιν οι σταυροὶ δια γραμμάτων, ώστε να αναγνωσῃται τὸνομα μουσικῶ ὄργανου, αι δε 6 στιγμαὶ της βάσεως μετά του εν τῷ μέσῳ σταυροῦ ναποτελέσωσι τὸνομα Έλληνικῆς πόλεως, αι ανωτέρω τέσσαρες νήσου, και αι ανωταται δύο ζῦφου. Εστάλη υπό της Ροζινοποντίας.
- 278-282. Επινύρθωσις λέξεων. Μεσθετων καταλλήλως τὰ γράμματα έκαστης των κάτωθι ακαταλήπτων λέξεων σχηματίσον τὰ όνόματα πέντε ποταμών. 1, Άλνές. 2, Ρυφεσάτη. 3, Σικρόγνα. 4, Σηγγιά. 5, Λαπτισκό. Εστάλη υπό του Κόντε Ραπακῆς.
- 283-287. Μαγικὸν γράμμα. Τῆ προσθήκη ενός και του αυτού γραμματος εις έκαστην των κάτωθι λέξεων σχηματίσον άλλλας τόσας: Άκρον, Όσσα, ώραῖος, φάρος, Άππος. Εστάλη υπό του Σατρ. Φιού. Μιχαήλ Τσοθάλη.
288. Διπλῆ ακροστιχίς. Τὰ δευτέρα γράμματα των ζητουμένων λέξεων αποτελοῦσιν ιστορικὸν της Ελλάδος πεδιον, τὰ δε προτελευταία νήσον αδελφὴν τῷ πρώτῳ κατά την δόξαν. 1, Πόλις της Ελλάδος. 2, Αθηναῖος άρχων. 3, Πόλις της Ασίας. 4, Ακροτήριον της Ελλάδος. 5, Αρχαῖον φρούριον. 6, Αρχαία πόλις της Αρκαδίας. 7, Όνομα γυναικός. Εστάλη υπό της Ανθισμίνης Αυγαριᾶς.
289. Απροσδόκητον. Ποῖται εκ των προθέσεων κλινονται; Εστάλη υπό του Άστρου της Αδγῆς.
290. Φωνηεντόλιπον. Μ-ξ-δ-ν-τρῆς-λλ-τρῆ-δ-ν-ξ. Εστάλη υπό του Τσίρ-Τσίρ.
291. Ελλιποσύμφωνον. Η-ιακί-οιακί-ει-αι-α-οσει, Εσαι-α-εσαι-ε-οσαιουη-ση. Εστάλη υπό της Ατταγίδου.
- ΛΥΣΕΙΣ
- των πνευματικῶν άνηθῶν, της 19 και 26 Απριλίου 1897.
203. Ζῦθος (Ζ-θῶς). — 204. Βῦλος, πῶλος. 205. Τροχός, τροφός. — 206. Άσσυρία. 207. ΜΟΝΟΣ 208. Ι ΟΛΩΣ ΠΡΟ ΟΩΣ ΥΑ ΙΝΑ ΝΩΣ ΟΝ ΙΣΚΟΣ Σ
209. ΤΗΝΟΣ (1, ΣΤόμαχος. 2, ΔΗμοσθένης. 3, ΟΝΟΣ. 4, ΚΟρέα. 5, ΗΣΙόςος). — 210. Εύθως επάτησε και τὸ άλλο του πόδι. — 211. Όν τὰς δόξας ζηλοῖς μιμού τὰς πράξεις. — 212. Τόπου συνήθεια, νόμου κεφάλαιον.
213. Βούσιρις (βούσι-Ιρις.) Δ 214. Ξάνθος, άνθος. Κ Ι Σ 215 γάμος, μάγος. Ο Ω ΕΣ ΚΑΦΕΣ Ο Ν ΕΣ Δ ΙΦΙΛΟΣ ΣΕΛΑΑ ΣΟΑ Σ
217. Η Πίσσα, πόλις της Ιταλίας. Δ ΙΦΙΛΟΣ ΣΕΛΑΑ ΣΟΑ Σ 218. Άγιος, Γάιος. Σ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτεταμένον υπό του Ύπεουστίου της Παιδείας, ως τὸ και ήτοιχῃ παιδικῶν περιόδικῶν συγγραμμάτων, άληθῶς παρασῶν εις τὴν ψυχάν ήμῶν ύπερβαίον, και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνώσμα άριστον και χρησιμτατον εις τὸς καιδᾶς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικῶ δραχ. 7. — Έξωτερικῶ φρ. χρ. 8 Αι συνδρομαὶ άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και εἶνε προπληρωταί δι' εν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Ελλάδι λεπ. 15. — Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις Όδὸς Αἰόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης Έτος 1900. — Αριθ. 25

Έν Αθήναις, την 14 Ιουνίου 1897

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

— Άς εἶνε όσω θέλη Έβραῖος ομπάρμπα-Βακούμης! εἰξηκολούθησεν ο ψευδοχωρικός εἶνε όμως τίμιος άνθρωπος! εἶνε ο πιό τίμιος άπ' όλους αυτούς που κάνουμε μαζί δουλειές . . . Μοῦ δίνει πάντα την καλλίτερη τιμή για κάθε τι, και γνωρίζει, μάτια μου, όλους τους χρυσικούς και τους άδαμαντοπόλας του Παρισίου! — Τους άδαμαντοπόλας! εἶπεν ο Ματθαῖος Πουλῶ.

— Ναί! πολλές φορές του έπούλησα διαμάντια. — Έτσι αἶ; εἰψιθύρισεν ο Βενέδικτος Λέγκρης, φέρων την χείρα προς τὸ θυλάκιον του, δια κινήματος σχεδόν άκουσίου, τὸ όποσον δεν διέφυγε την προσοχήν του ψευδοχωρικού. Ο Βενέδικτος άφήκε την χείρα του εις τὸ ίδιον μέρος επί τινας στιγμας, με ύφος διστακτικόν και αναποφάσιστον. Ο νους του δεν ήτο πολὺ διαυγής, διότι, κατά τὸ διάστημα της συνομιλίας, τὸ δοχεῖον του οἶνου εἶχε κενωθῆ και πληρωθῆ επανηλειμμένως. Ο ψευδοχωρικός όμως δεν ελάμβανε μέρος εις τὰς σπονδάς των συντρόφων του, προσποιούμενος μὲν ότι γεμίζει τὸ ποτήριόν του, άλλά πραγματικῶς άφινων αυτό κενόν, πράγμα τὸ όποσον δεν ήδύνατο ναντιληφθῶσιν οι άλλοι, διότι τὰ ποτήρια ήσαν γάλκινα.

Ο Βενέδικτος Λέγκρης εκράτει όλον την χείρα εις τὸ θυλάκιόν του. — Τὰ διαμάντια εἶνε τὸ πιό δύσκολο πρᾶγμα για να τα ξεκάμης, εἰξηκολούθησεν ο ψευδοχωρικός. Εἶνε ακριβὰ και δεν βρίσκεις εύκολα κλεπταπόδογο, ικανὸ να τάγοράσῃ. Μόνον τὸ μπαρμπα-Βακούμη ξέρω, καθώς σας εἶπα, που μπορεῖ ναγοράσῃ διαμάντια, και σε καλή τιμή μάλιστα.

Ο Βενέδικτος Λέγκρης εἰρησε βλέμμα προς τον Βενέδικτον Λέγκρην. — Και αυτός... αυτός ο Έβραῖος...

αὐτός ο κλεπταπόδογος . . . εἶπε δισταζών . . . που κάθεται; — Να, εἰδῶ κοντά, εις τὸ Έλος . . . Τί τρέχει; . . . Και διεκπέτη, εκπέμφας γέλωτα ήχηρότατον. — Μήπως έχετε να του πουλήσετε τίποτε; εἰξηκολούθησε. 'Πητέ μου έμένα, κ' έννοια σας! — Ναί, εἶπεν ο Βενέδικτος, αποφασίσας ναποσύρη την χείρα εκ του θυλακίου του, άλλά κρατῶν αὐτήν κλειστήν. Βρήκαμε κάπου-εἰδῶ ένα πραγματάκι, που μποροῦσε ίσως να τὸ άγοράσῃ. — Δέξα σοι ο Θεός! εσκέφθη ο ψευδοχωρικός. — Για να ιδούμε λοιπόν! εἶπε δυνατὰ. Ο Βενέδικτος ήνοιξεν όλίγον την παλάμην και εἰδειξε προς τον ψευδοχωρικόν μιαν πόρπην άδαμαντοκόλλητον.

— Καλά τὸ εἶπα! εσκέφθη οὔτος, συγχαρῶν την συγκληνισιν, την όποιαν τῷ έπροξένησεν ή αποκάλυψις αὐτή. — Ά, εἶνε πολὺ ευμορφο! εἶπε κατόπι με ύφος έμπειροπραγμάτων, παρατηρῶν τὸ κόσμημα, τὸ όποσον εκράτει όλονεν ο Βενέδικτος εις τὸν τρόπον ώστε να μη το βλέπῃ άλλος, παρά μόνον ο άπέναντί του.

— Τώρα λοιπόν, εἰξηκολούθησεν ο Πέτρος Πομπόνης, — διότι οι αναγνώσταί μας θα ένόησαν βέβαια ότι ο ψευδοχωρι-

«Και δι' αυτό εἶχεν εἰέλθῃ την ήμέραν εκείνην μετά της άνεψιδας της.» (Σελ. 194, στήλ. 6').